Luterilainen

N:o 2–3 2023 ❄ 1926 — 2023 ❄ 98. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.

Joh. 8:31, 32

MARTTI LUTHER

Liiton veri

Tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. (Matt. 26:28)

Nämä sanat ovat riittävänä todistuksena siitä, ettemme omilla teoillamme ole voineet tätä aikaansaada. Ei näet olekaan niin helppoa saavuttaa syntien anteeksiantamusta, kuin tekopyhät luulevat. Syntien anteeksiantamukseen on tarpeen jotakin aivan toista ja paljon suurempaa kuin sinun ja minun tekoni ovat. Kestäneepä kauan, ennen kuin Jumala kuulee minua minun paastoamiseni, valvomiseni ja rukoilemiseni tähden! Täytyyhän itse tekopyhienkin tunnustaa, että Herramme Kristuksen kärsiminen ja kuolema on peräti toista, kuin minun rukoukseni, hyvät tekoni, kärsimiseni, almunantoni, paastoamiseni. Se, joka pyrkii näitä asettamaan syntiä, kuolemaa ja perkelettä vastaan, ei totisesti voi mitään saada aikaan. Tarvitaan toinen mies, toisia tekoja ja toinen ansio sovittamaan syntiä ja kantamaan Jumalan vihaa. Se, joka tahtoo korottaa oman ansionsa ja tekonsa, niillä tehdäkseen hyvityksen synnistä, pilkkaa Kristuksen verta, uhria ja rukousta, koska pitää oman uhrinsa ja rukouksensa yhtä arvollisina kuin Kristuksen uhrin ja rukouksen. Sellaiselta kauhistukselta on huolellisesti itsensä varottava.

Martti Luther
Mannaa jumalan lapsille

Luterilainen

98. vuosi kerta

ISSN 0355-7685

N;o 2 - 3 2023

Jumala hallitsee ja ohjaa maailman tapahtumia

”Aika on rakastaa ja aika vihata. Aika on sodalla ja aika rauhalla” (Saarn. 3:8).

”Oli sota taivaassa: Miikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan, ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat, mutta ne eivät voittaneet, eikä niillä enää ollut sijaa taivaassa. Suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssaan” (Ilm. 12:7–9).

Tästä syystä maailmaa on hallinnut kaksi tahtoa: Jumalan tahto ja paholaisen tahto. Jokainen, joka toimii vastoin Jumalan tahtoa, tekee paholaisen tahdon mukaisesti. Luulemme, että toimimme oman vapaan tahtomme mukaan, mutta olemme sidottuina pahan perimään. Ihmisen sielu on luonnostaan pahan vallassa eikä hänen tahtonsa suuntaudu Jumalan tahdon mukaan.

Jumala ei luonut ihmistä itsekkääksi. Hän täytti Aadamin ja Eevan hyvyydellä, rakkaudella ja ilolla. Kun he sitten tekivät syntiä ja kielsivät Luojansa, he muuttuivat itsekkäiksi, joka on peruspiirre sielunvihollisen luonteessa. Niin heistä tuli saatanan kaltaisia itsekeskeisiä olentoja. Syntiin langenneella oleva paholaisen perintö on siirtynyt jokaiseen ihmiseen sukupolvelta toiselle aina meidän aikaamme asti. Kuinka me voisimme olla hengessämme Jumalan kaltaisia, kun olemme syntyneet paholaisen kaltaiseksi? Me kuulumme alusta lähtien saatanan valtakuntaan, kuinka meistä voi koskaan tulla hänen vastustajiaan?

Jeesus vastasi tuohon kysymykseen sanoen: *”Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei pääse näkemään Jumalan valtakuntaa”* (Joh. 3:3). Tämä uudestisyntyminen tapahtuu Sanan ja kasteen

kautta hengellisenä siirtymisenä paholaisen kaltaisuudesta Jumalan lapsen kaltaisuuteen.

Kristillisessä maailmankuvassa todellisuus on hyvän ja pahan välistä taistelua. Evankeliumi on kutsu taistelemaan hyvän puolella. Jeesus on Jumalan vastaus pahaa vastaan. Hän kärsi ja kuoli ihmisten pahuuden sovitukseksi ja nousi kuolleista pahan vallan voittajana. Hän, joka uskoo Lunastajaansa, on siirtynyt kuolemasta elämään, pahan vallasta Jumalan lapseksi. Jeesuksen voitto on täydellinen. Silti uskovan sielussa on vielä taistelua. Kristitty taistelee Jumalan Sanalla vääryyttä ja pahuutta vastaan koko elämänsä ajan ja on jatkuvasti erilaisten kiusauksien kautta hyökkäysten kohteena. Pahan valta on todellisuutta maailmassa, jossa on sotaa, sortoa, itsekkyyttä, riistoa ja väkivaltaa. Eikä kukaan ole näistä asioista täysin puhdas.

Hyökkäyssotaa vuodesta 2022 käyvän Venäjän omat viranomaiset pyrkivät hallitsemaan kansaansa levittämällä valheellista tietoa omista toimistaan. Henkilö, joka julkisesti kertoo kansalle totuuden vallitsevasta sotilaallisesta tilanteesta, voi saada jopa 15 vuotta vankeutta. Venäjän kansa on siis hallitusvaltansa valheen vankina. Jeesus tuomitsi valheilla hallitsemisen: *”Te (fariseukset) olette isästä perkeleestä ja isänne himoja tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysynyt, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, hän puhuu omaansa, sillä hän on valehtelija ja sen isä”* (Joh.8:44).

Jokaisen sodan perussyynä on meissä vaikuttava itsekkyys, josta Kristus voi meidät vapauttaa. Kristityt eivät kannata sotaa, mutta he eivät myöskään vastusta Jumalan asettamaa esivaltaa: *”Jokainen sielu olkoon alamainen niille valloille, joiden vallan alla hän on. Sillä ei ole esivaltaa muuten kuin Jumalalta”* (Room.13:1).

Meillä Suomalaisilla on kokemusta hyökkäyssodan torjumisesta. Me rukoilimme sodan aikana viisautta johtajillemme, turvallisuutta armeijallemme, pikaista sotatilan ratkaisua rauhantilaan — kuten Raamattu kehottaa: *”Älkää murehtiko mistään, vaan saattakaa kaikessa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa tietoon Jumalan edessä, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa*” (Fil. 4:6-7).

Sanotaan, että suomalaiset taistelivat ylivoimaista hyökkääjää vastaan toisessa kädessä Raamattu ja toisessa ase. Suomalaiset luottivat Jumalan johdatukseen ja kestivät koettelemuksen vuodet Hänen avullaan.

Tästä on hyvä esimerkki silloisen presidenttimme Kyösti Kallion rukous Suomen puolesta Talvisodan aikaan, josta ote: *”Taivaallinen Isämme, katso armossasi kansamme puoleen. Sinä olet luonut sen ja rakastat sitä. Sinä näet, että se on mitä suurimmassa vaarassa. Siksi rukoilemme Sinua: Herra, auta meitä hädässämme äläkä anna meidän hukkua. Lahjoita kääntymys synnin ja laittomuuden teiltä, jotka johtavat kansamme tuhoon. Herra, armahda meitä.”*

KP

Ratkaisu

”Se, joka ei ole minun kanssani, on minua vastaan; ja joka ei kanssani kokoa, se hajottaa.” (Matt. 12:30)

Jeesus ajoi ulos riivaajan miehestä, joka oli mykkä ja sokea. Tämän jälkeen mies puhui ja näki. Hämmästyneenä kansa sanoi: ”Eiköhän tämä ole Daavidin poika?” Kansa on siis valmis tunnustamaan, että Jeesus on se luvattu Messias. ”Mutta kun fariseukset sen kuulivat, sanoivat he: ”Tämä ei aja riivaajia ulos kenenkään muun kuin Beelsebubin, riivaajain päämiehen, voimalla.” Jeesus osoitti, kuinka typerä tuo syytös oli. Hän huomautti, että valtakunta, joka riitaantuu itsensä kanssa, tulee autioksi. Sitten Jeesus sanoi kansalle: ”Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan”

Meidän tulisi usein muistaa juuri näitä sanoja. Maailma on jakautunut kahteen vastakkaiseen leiriin. Toisen johdossa on saatana. Toista johtaa Kristus. Me emme mitenkään voi ottaa puolueetonta tai välittävää kantaa näiden kahden välillä. Me olemme joko Kristuksen kanssa, tai häntä vastaan. Jos emme tunnusta Jeesusta ainoaksi Vapahtajaksi, joka on verellään meidät lunastanut kaikesta synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, niin me todella lukeudumme hänen vihollistensa joukkoon. Jos emme aktiivisesti palvele Jeesusta, jos emme tunnusta häntä maailman edessä, jos emme hänen kanssaan kokoa viljaa iankaikkiseen elämään, niin meidät varmasti lasketaan hänen työnsä hajottajiksi.

Ei riitä, että olemme myötämieliset Kristukselle. Meidän täytyy kieltää itsemme, ottaa ristimme joka päivä ja seurata häntä. Hän on ottanut ristin meidän tähtemme. Hän on meidät kalliisti ostanut, me kuulumme hänelle. Pyhä Henki ei jätä meitä epävarmoiksi siitä, kumpaan joukkoon kuulumme. Hän vie ratkaisuun.

Armon Jumala, saata minut todella Jeesuksen yhteyteen ja auta että aina kokoaisin hänen kanssansa. Amen.

Voimattomalle voimaa

Epäilevä Tuomas

Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen". Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani" (Joh. 20:27,28.)

Kristus ei pysähdy historialliseen tosiasiaan, vaan hänen sydämellänsä on se, että Tuomaasta vain tulisi uskovainen ja että hän nousisi itsepintaisesta epäuskostaan ja synnistä. Niinpä onkin sitten tästä valtava seuraus: Jo alkaa pyhä Tuomas puhella Kristukselle: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” Jopa sukeutui hänestä toinen mies, ei tuota vanhaa Tuomas Didymusta, tuota äskeistä, joka oli kokonaan jäykistynyt ja kuollut epäuskoonsa, niin ettei ottanut uskoaksensa, ellei pistänyt sormiaan hänen haavoihinsa, vaan joka yhtäkkiä aloittaa niin ihanan tunnustuksen ja saarnan Kristuksesta, jollaista kukaan apostoleista ei vielä silloin ollut ilmaissut: se henkilö, joka nyt on ylösnoussut, on tosi Jumala ja ihminen. Hänen sanansa on näet aivan erikoinen: ”Minun Herrani ja minun Jumalani”.

Katso, tässä siis on Kristuksen ylösnousemuksen voima: pyhä Tuomas, joka ennen kaikkia muita oli niin syvälle vajonnut epäuskoon, muuttuu niin äkisti ja hänestä tulee toinen mies, joka nyt vapaasti tunnustaa, ettei ainoastaan usko Kristuksen ylösnousemusta, vaan tulee siinä määrin Kristuksen ylösnousemuksen voiman valaisemaksi, että nyt varmasti uskoo ja tunnustaa hänet, Herransa, tosi Jumalaksi ja tosi ihmiseksi, jonka voimalla hän, samoin kuin nyt on noussut epäuskosta, tuosta kaikkien syntien alkulähteestä, viimeisenä päivänä myös on ylösnouseva kuolemasta ja elävä iankaikkisesti hänen kanssansa sanomattomassa kunniassa ja autuudessa, eikä ainoastaan hän, vaan myöskin kaikki ne, jotka samaa uskovat.

Niinhän Kristus edelleen sanoo hänelle: ”Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat”.

Lopuksi Tuomas panee sormensa hänen haavoihinsa. Minä en tahdo vastustaa sitä ajatusta, että Kristus ylösnousemuksensa jälkeen on jatku-

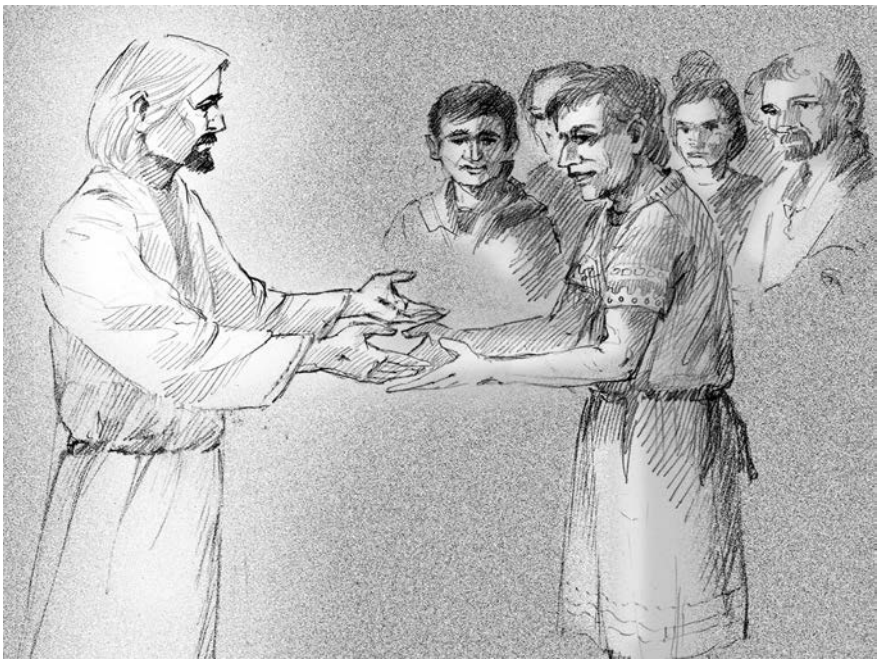

vasti säilyttänyt haavansa ja naulojen jäljet, kunhan vain käsitetään, että ne eivät enää näytä kauheilta, vaan kauniilta ja lohdullisilta. Toisten pohdittavaksi jätän sen kysymyksen, ovatko ne jatkuvasti olleet tuoreet, avonaiset ja punaiset, niin kuin taidemaalaajat kuvaavat. On hyvinkin mahdollista, että Kristus on säilyttänyt nämä merkit, jotka sitten ehkäpä hänen muuta ruumistaan vielä kauniimpina ja ihanampina loistavat viimeisenä päivänä ja jotka hän on näyttävä koko maailmalle, niin kuin Raamattu (Joh. 19:37) sanoo: ”He luovat katseensa häneen, jonka he ovat lävistäneet”.

Pääasia, jonka me tästä evankeliumista tahdomme oppia ja muistissamme säilyttää, on kuitenkin se, että me uskomme Kristuksen ylösnousemuksen omaksemme, meissä vaikuttavaksi, niin että meidänkin on noustava sekä synnistä että kuolemasta. Tästähän pyhä Paavali kaikkialla runsaasti ja lohdullisesti puhuu, ja Kristus itse tässä sanoessaan: ”Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat”. Pyhä Johanneskin tämän evankeliumin lopulla, ylösnousemuksen käytöstä ja hyödystä puhuessaan sanoo: ”Nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä” (Joh. 20:31).

Martti Luther Hengellinen virvoittaja

Valvokaa Herranne paluuta!

”Älä pelkää, sinä pieni lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan. Myykää sitä, mitä teillä on, ja antakaa almuja; hankkikaa itsellenne kulumattomat kukkarot, loppumaton aarre taivaisiin, mihin varas ei pääse ja missä koi ei turmele. Sillä missä aarteenne on, siellä on myös sydämenne. Olkoot kupeenne vyötetyt ja lamppunne palamassa, ja olkaa te niiden ihmisten kaltaisia, jotka herraansa odottavat, milloin hän palaa häistä, että he hänen tullessaan ja kolkuttaessaan avaisivat heti hänelle. Autuaat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät aterioimaan ja menee ja palvelee heitä. Jos hän tulee toisella yövartiolla tai kolmannella ja havaitsee heidän näin tekevän, niin autuaita ovat ne palvelijat. Mutta se tietäkää: jos perheenisäntä tietäisi, millä hetkellä varas tulee, hän ei sallisi taloonsa murtauduttavan. Olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee." (Luuk. 12:32–40)

Jeesus lohduttaa tässä evankeliumissa omiaan valvomisessa ja elämän taisteluissa. Nämä sanat ovat osa laajempaa opetuskokonaisuutta, jossa Vapahtajamme kehottaa omiaan kaihtamaan ahneutta ja toisaalta varoittaa murehtimista elämänosastaan ja omaisuudestaan. Puhuessaan tässä palvelijoistaan Herramme tarkoittaa ensisijaisesti saarnavirkansa haltijoita, koska Hän puhui tuolloin opetuslapsilleen, mutta Vapahtajamme kutsuu kaikkia ihmisiä uskollisiksi seuraajikseen. Hänen omikseen ottamansa palvelevat tehtävissään täällä ajassa ja odottavat samalla myös Herransa voittoisaa paluuta aikojen lopussa.

Näissä Jeesuksen sanoissa korostuu kolme kuuliaisuuden osa-aluetta: Jeesuksen omat kutsutaan toimimaan. Toiseksi heidän on valvottava eli odotettava. Ja kolmanneksi Herran omien tulee luottaa Häneen.

Kristus täytti Jumalan lain elämällä puolestamme synnittömän elämän ja kuolemalla edestämme ristillä. Hänen vuokseen Taivaallinen Isä on hyväksilukenut meille armon ja autuuden. Ja siksi Jeesus on Itse tässä kertomansa Kulumaton Kukkaro, johon kuolemalla, paholaisella tai synnillä ei ole mitään valtaa.

Jeesus tahtoo, ettei sydämemme kiinnity ajallisiin, vaan että se on jo Hänen, taivaassa meitä odottavan Loppumattoman Aarteemme luona. Hänen vuokseen uskallamme luopua täällä ajassa omastamme. Siksi seuraamme ja tottelemme Lunastajaamme tulemalla Hänen armonvälineittensä turviin. Ammennamme niistä kutsumme ja tehtävämme sekä kaiken niissä tarvittavan jaksamisen. Näin ensin on Kristuksen täytetty työ, jolle sitten palveluksemme perustuu.

Jeesus ei tarkoita kaikesta maallisesta omaisuudestamme luopumista, vaan oikeaa arvo- ja tärkeysjärjestystä. Hänessä avautunut armo ja pelastus ovat kaikessa etusijalla. Silloin

kaikki muukin elämässämme asettuu oikeisiin mittasuhteisiinsa.

Jeesus kutsuu täytetyn työnsä turvissa vyöttämään viittamme. Tuon ajan ja alueen vaatetusten pitkät liepeet, hihat ja viitat oli sidottava, jotta ne eivät olleet työnteon tiellä. Vyön pukeminen tarkoitti myös ryhtiä ja tarmokkuutta. Siksi Jeesus kehottaa omiaan vyöttäytymään kaikessa Hänen sanaansa ja sen mukaiseen kristilliseen oppiimme. Se rohkaisee niiden myötä myös kristityn palvelukseen: lähimmäisiämme sekä uskonveljiä ja -sisariamme auttamaan.

Herramme sana saattaa meidät myös tunnustamaan elämämme erilaisia liepeitä ja helmoja, jotka ylpeinä esittelemme mieluummin kuin vyötämme ne tiukkaan ja käymme nöyrästi Herran työhön. Herrallamme on meistä kaikista huomautettavaa. Siksi käymme päivittäin katumuksessa Hänen eteensä. Ilman Hänen armotyötään ei kenelläkään olisi viimeisenä päivänä pelastusta ja autuutta.

Mikään elämämme oma ei ole Herramme kutsua arvokkaampaa, eivätkä ne myöskään kelpaa ansioksi Hänen edessään. Siksi Herran sanan seuraaminen on oikeaa elämämme vyöttämisestä ja suumme suitsemisesta. Vyöttäminen suojaa myös viitan alle yrittäviltä harhaopin viimoilta ja epäuskon pakkasilta.

Opetus taloon murtautumisesta liittyy siihen, että Jeesuksen maanpäällisen vaelluksen ajan talojen ovet oli yleensä tehty puusta. Niitä ei voinut rikkoa herättämättä talon asukkaita. Sen sijaan rakennusten seinät oli tehty yleensä savesta tai kivistä, jotka käsin rikkomalla pääsi murtautumaan taloon. Sellainen tunkeutuminen saattoi tapahtua myös melko hiljaa ja huomaamatta.

Jeesus varoittaa myös tässä väärästä opista ja Hänen sanansa vastaisesta elämäntavasta, joka hiipii vaivihkaa elämäämme kuin murtovaras asettuen taloksi ja häätäen lopulta talomme oikean rakentajan ja omistajan.

Odottakaa levollisina

Toiseksi tämä evankeliumiteksti kutsuu kristityt uskolliseen odottamiseen.

Jeesus varoittaa tässä myös siitä, ettemme korota itseämme. Emmekä saa päästää sydämemme ovesta mitä tahansa. Siksi oven pitääkin olla odottaessamme kiinni ja tarvittaessa lukittunakin, kun sisälle yrittää päästä Jumalan sanan vastaista oppia tai elämäntapaa.

Lisäksi Jeesus kehottaa avaamaan Hänelle heti, kun Hän kolkuttaa ovella. Jos silloin pidämme ovemme lukittuna, torjumme meille tarjotun pelastuksen. Meidän tulee siksi uskossa ja kuuliaisuudessa aina avata Herrallemme koko elämämme ovet ja portit.

Sillä Herralla Jeesuksella on valta ja voima käydä sydäntemme porteista. Muilla tätä valtaa ei ole. Hän on puolestamme kuollut Vapahtaja, Jumalan Poika ja Ihmisen poika, Jumalihminen. Hän tulee sulhasena ikuisista häistä hakemaan seurakuntamorsiamensa häihin iankaikkiseen iloon ja autuuteen. Häntä me saamme uskollisesti odottaa.

Jeesusta odottaessamme on meidän varauduttava täällä maan päällä vielä nopeisiinkin palveluspaikan ja -tehtäviemme muutoksiin. Emme

tiedä matkamme pituutta, reittiä, aikataulua tai tulevia käänteitä, mutta tiedämme sen määränpään. Ja sen, että saamme olla kaiken aikaa vierellämme kulkevan Herran suojissa.

Tässä kannustavaksi esikuvaksi tulee israelilaisten lähtö Egyptistä. Toisen Mooseksen kirjan luvussa 12 jakeessa 11 käsketään, että heidän tuli olla lanteet vyötettyinä, kengät jalassa ja sauva kädessä varustettuina Jumalan tarkoittamalle matkalle. He saivat käydä sille matkalle Jumalan armon saattelemina. Kaikkivaltias oli antanut käskyn sivellä uhrikaritsan verellä israelilaisten talojen ovienpielet ja sen veren turvissa he välttyivät Jumalan toteuttamalta esikoisten surmalta. Jeesus Kristus on Täydellinen Jumalan Uhrikaritsa, joka annettiin edestämme ristillä. Kallein Jumalan Uhri, jonka veren turvissa me pelastuimme ja saamme elää ja käydä matkaa.

Odottamiseen liittyy myös valvominen. Jeesuksen sanat toisesta ja kolmannesta vartiovuorosta tarkoittavat sen ajan, läpi yön pidettyjä, kaupunkien ja sotilasosastojen vartiovuoroja. Roomalaisilla yö oli jaettu neljään kolmen tunnin ja israelilaisilla kolmeen neljän tunnin vuoroon. Sotilaiden oli oltava valppaina koko vartiovuoronsa ajan. Toisella ja kolmannella vartiovuorolla on yö jo kulunut pitkälle ja uni painaa – niin ihmisiässä kuin koko ihmiskuntaakin. Silloin väsymys on kovimmillaan, mutta myös aamunkoitto on lähimpänä. (vrt. Matt. 25)

Uskossa me kaipaamme Vapahtajamme paluuta, kun tämän elämän huolet ja murheet valvottavat. Hän tulee kuitenkin elämämme keskelle ja lohduttaa. Hän säälii meitä ja antaa voimaa vaikeuksissa jaksamiseen. Herramme rohkaisee tässä sekä ihmiselämän että maailmanhistorian mittaiseen kestävään valvomiseen. Lunastajamme kanssa me odotamme, vaikka asiamme ovat täällä vielä kesken.

Mitä pidemmälle maailmanhistoria kulkee, sitä ajankohtaisemmiksi tulevat apostoli Paavalin rohkaisevat sanat roomalaiskirjeensä luvussa 13, jakeessa 12: ”Yö on pitkälle kulunut, ja päivä on lähellä. Pankaamme sen tähden pois pimeyden teot, ja pukeutukaamme valkeuden aseisiin.”

Näiden evankeliumitekstin sanojen kolmas näköala on luottamus Jumalan sanaan. Se vahvistaa uskoa ja kärsivällisyyttä. Vain Jumala tietää Kristuksen paluun hetken. Herramme ja Vapahtajamme on kuitenkin tulossa. Kaiken levottomuuden ja vastoinkäymisten keskelläkin Hänellä on viimeinen sana ja tuomiovalta.

Vain Jeesus Kristus palveli täydellisesti täyttäessään Jumalan pyhän lain. Hän odotti uskollisesti kaikessa elämässään. Getsemanessakin Hän valvoi, rukoili ja hikoili veripisaroita opetuslastensa nukkuessa. Ja Herramme luotti kaikessa Isäänsä antaessaan henkensä Hänen käsiinsä.

Katso siksi vielä elämäsi ovea, jolle Herramme on kolkuttanut, ja jonka Hän on sinulle kasteessa ja uskonlahjassaan avannut. Se puuovi on Vapahtajasi ristinpuu, jolla Hän toi meille ikuisen elämän ja autuuden. Se on ollut kaiken aikaa avoinna, eikä Hän sitä koskaan sulje. Siitä Hän käy päivittäin luoksesi ja hakee sinut kerran vierelleen iankaikkiseen elämään.

Marko Kailasmaa

Kotimaani ompi taivas

Kotimaahan saavun kerran
Päässä matkan vieraan maan
Saavun luokse Taivaan Herran
Siellä elän ainiaan

Pääsen luokse Jeesukseni
Pelastuksen mulle toi
Pääsen luokse Jumalani
Armonsa hän mulle soi

Siel ei kuolo tuskaa tuota
Iäinen on elon tie
Siel ei kyynel silmiin vuoda
murhe onnea ei vie

Siellä raikuu uusi laulu
virsi kaunein suloisin
Poissa on nyt synnin kauhu
Tuskan tuoja tuhoisin

Kotimaani autuudessa
Näen kasvot Jumalan
Kirkkautensa loistehessa
tunnen rauhan valtavan

Pyhä pyhä Jumalamme
Taivaan joukkoin laulu soi
"Hälle kiitos kunniamme
Halki iäisyyden oi!"

Ari Pirkola

Jeesuksen kärsimys on tuonut lohdutuksen

Kärsimysviikko

Sitten Jeesus tuli heidän kanssaan Getsemane nimiselle maatilalle; ja hän sanoi opetuslapsillensa: "Istukaa tässä, sillä aikaa kuin minä menen ja rukoilen tuolla." Ja hän otti mukaansa Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa; ja hän alkoi murehtia ja tulla tuskaan. Silloin hän sanoi heille: "Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani." Ja hän meni vähän edemmäksi, lankesi kasvoilleen ja rukoili sanoen: "Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä." Ja hän tuli opetuslasten tykö ja tapasi heidät nukkumasta ja sanoi Pietarille: "Niin ette siis jaksaneet yhtä hetkeä valvoa minun kanssani! Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko." Matt. 26:36–41.

Jeesuksen koko elämä oli kärsimystä lunastuksemme tähden

Kristuksen kärsimyksen, kuoleman ja voitollisen ylösnousemuksen juhla on jälleen käsillä. Jeesuksen koko elämä oli kärsimystä äidin kohdusta kuolemaan asti. Jumalan Poika jätti kirkkauden, tuli ihmiseksi ja alentui lain alaiseksi. Hän koki köyhyyttä ja sai osaksensa pilkkaa, halveksuntaa ja vainoa. Hän taisteli ankarissa kiusauksissa ja voitti Jumalan sanan avulla.

Kansa oli valmis ottamaan Jeesukselta vastaan leipää ja huutamaan hänet kuninkaakseen, mutta iankaikkisen elämän sanasta he eivät piitanneet. Hän paransi sairaita, mutta monet parantuneet menivät niine hyvineen kiittämättöminä pois. Jos koko elämä oli Jeesukselle kärsimystä, niin aivan erityisesti hän alkoi "*kauhistua ja tulla tuskaan"* (Mark. 14:33), kun hänen maallisen vaelluksensa viimeinen päivä alkoi Getsemanen yrttitarhan pimeydessä. Tätä "*suurta tuskaa"* (Luuk. 22:44) kesti kuolemaan asti. Hän oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti (Fil. 2:8).

Vaikka Jeesus tunnettaisiin pelkästään hyväksi ihmiseksi, hänen kuolinpäivänsä olisi ihmiskunnassa muistamisen arvoinen. Mutta jos käsitämme Jeesuksen kärsimyk-

sen ja kuoleman vain hyvän, jalon ihmisen oikeusmurhaksi, emme muista häntä oikealla tavalla, vaan häpäisemme hänen nimeänsä ja teemme syntiä. Jeesuksen kuolemassa on näet kysymyksessä Vapahtajan kuolema. Hän kärsi kaiken, kuten Sanassa sanotaan, meidän tähtemme. Itse hän oli synnitön. Jeesuksen kuolema on lunastuskuolema. *"Hän on haavoitettu meidän syntiemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut"*, todistaa profeetta Jesaja. *"Se on täytetty*", sanoi Jeesus ristillä. Hän joi kärsimyksen maljan pohjaan asti. Niin hän lunasti meidät. Kaikki syntimme ovat sovitetut ja Jeesuksen veressä anteeksiannetut.

Tästä löydämme tunnollemme rauhan. Emme voi itse lunastaa itseämme. Emme voi lisätä täyteen maljaan mitään, ellemme ota siitä jotakin pois. Niin myös se, joka tuo pelastuksen asiaan omia tekojansa, ottaa pois Kristuksen työstä. Se, joka tarjoaa Jumalalle omia tekojansa päästäkseen taivaaseen, sivuuttaa Kristuksen täytetyn työn ja halveksii hänen katkeraa kärsimystänsä ja kuolemaansa.

Saamme uskoa valmiiseen lunastukseen

Juuri siinä on kristillisen uskon suuri lahja, ettei se vaadi meiltä lunnaita, vaan lahjoittaa ne meille. Usko ottaa ne vastaan. Ihminen saa aivan niin suurena syntisenä, kuin hän on, uskoa, että kaikki on jo anteeksiannettu. *"Sillä armosta te olette pelastetut, uskon kautta, ette itsenne kautta, se on Jumalan lahja, ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi."* Älä sinäkään epäile autuuttasi, vaan usko. Sanoohan Jeesus kärsimyksensä päättyessä: *"Se on täytetty."*

Jumalan Pojan pyhä, viaton veri on vuotanut maahan ja puhuu meille parempaa kuin Aabelin veri. Jeesuksen veri on lunnas. Kun Jumala ottaa meidät kiinni synneistämme ja asettaa tilille lakinsa eteen, koemme kauhuja ja omantunnon tuskia. Haluamme päästä niistä vapaiksi. Joka on sellaista kokenut, ei tunne suurempaa tuskaa. Mutta mitä on kärsiä koko maailman syn-

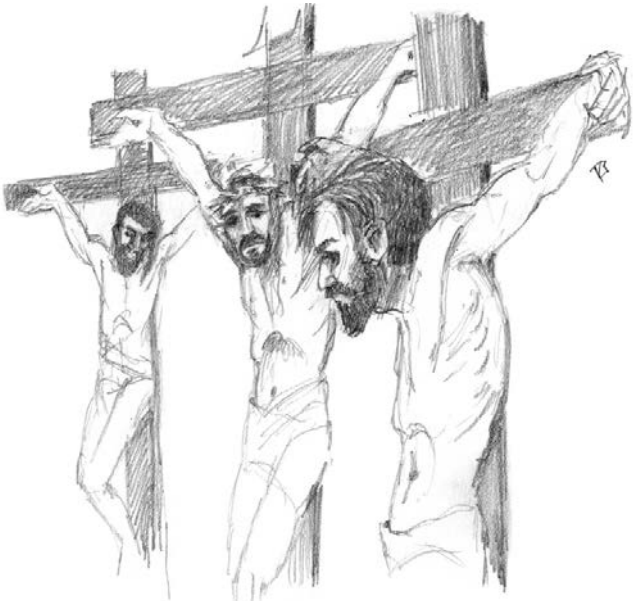

tejä, mitä on kokea niiden tähden Jumalan viha ja olla Jumalan hylkäämä? Mitä on tulla sellaiseen suureen murheeseen ja tuskaan, mikä tapahtui Getsemanessa, kun Jeesus hikoili veripisaroita. Sitä me emme voi edes aavistaa. Me voimme vain uskoa, että sen täytyi olla jotakin hyvin suurta, mutta vain Jeesus on sen kärsimyksen maljan maistanut. Hän on ainoa, joka on sen kokenut. Hänet, joka oli ilman syntiä, tehtiin synniksi meidän edestämme. Häntä rangaistiin, että me olisimme rangaistuksesta vapaat. Vapahtajan suuri tuska ei ollut vain sielullista eikä myöskään vain ruumiillista, vaan se oli kärsimyksen täysi malja viimeistä pisaraa myöten. *"Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti*", hän sanoi. Se oli koko maailman ansaitsema kärsimys yhden miehen päälle sälytettynä pyhän Jumalan edessä hänen vihansa alla. Luontokin ilmensi sitä: aurinko pimeni, kalliot halkesivat ja maa vapisi. Jos jo luonto näin otti osaa ja eli myötä hänen tuskassaan, niin eikö siihen olisi syytä meillä paljon enemmän. Mehän olemme syypäitä hänen kuolemaansa. Sillä jos hän on kuollut meidän syntiemme tähden, täytyy syy hänen kuolemaansa olla meissä.

Meillä on aihetta Jeesuksen ristin juurella katumukseen, mutta ennen kaikkea saamme katsoa autuudeksemme hänen haavojansa ja sitä verta, josta ristinpuu punertui.

Löydämme Jumalan armon Jeesuksen kärsimyksestä

Monet katselivat Jeesuksen kärsimystä. Toiset pilkkasivat, toiset olivat välinpitämättömiä. Mutta siellä oli myös niitä, jotka näkivät

Jeesuksen kärsimyksessä omat syntinsä ja tunsivat syyllisyytensä, mutta myös löysivät armon.

Ristinryöväri kääntyi ja uskoi. Roomalainen sotamies tunnusti: "Totisesti, hän oli Jumalan Poika." Kun katselemme Jeesuksen kärsimystä ja hänen kuolemaansa tuskien tiellä Getsemanesta Golgatalle, nähkäämme mekin siinä, kuinka suuresti Jumala on rakastanut meitä. Käsittäkäämme siitä autuudeksemme, että pelastus on armosta. Ymmärtäkäämme, että Jumala tahtoo, ettei yksikään – ettet sinäkään – joutuisi kadotukseen.

Jeesuksen ylösnousemus on todiste Jeesuksen voitosta

Jeesus voitti kuolemalla, mutta hän voitti myös nousemalla kuolleista. Murheellisen pitkänperjantain jälkeen tulee ihana pääsiäisaamu. Kuun kelmeä valo antaa himmeän hohteen maisemalle, kun Jeesus nousee ylös voittajana kenenkään estämättä. Synti on saanut palkkansa. Synnin ota on taitettu, kuolema on voitettu. Jeesus on noussut kuolleista esikoisena, niin että jokainen, joka häneen uskoo, saa elää iankaikkisesti. Tätä haluamme muistaa tänään, kun puhumme Jeesuksen suuren kärsimyksen alkamisesta. Hän vei työnsä päätökseen ja kruunasi sen voitollisella ylösnousemuksellaan.

Jeesus antaa meille rauhansa

Nyt Jeesus julistaa meille Sanassaan: *"Rauha teille!"* Jeesus julistaa rauhan ja armon evankeliumia aroille ja pelokkaille opetuslapsilleen. He eivät olleet jaksaneet valvoa, kun hän tuli suureen tuskaan. He eivät olleet kestäneet sitä ristiä, joka Jeesuksen seuraamisesta aiheutui. He olivat paenneet toinen toisensa jälkeen tai kieltäneet hänet. Heille Jeesus julisti ylösnoustuaan rauhan evankeliumia. Samaa ilosanomaa hän julistaa meidänkin heikkojen, arkojen ja kompastelevien uskottavaksi ja antaa meille saman armonsa ja saman rauhansa.

Kun ajattelemme huonouttamme, meille varmaan tulee mieleen, ettei meistä ole Jeesuksen opetuslapsiksi eikä iankaikkisen elämän perillisiksi. Eikä meistä olekaan tekojemme perusteella. Mutta kun katsomme Kristusta, syntien sovittajaa, näemme armoistuimen. Saamme käydä sen eteen. Saamme tunnustaa syntimme, kuulla synninpäästön ja uskoa syntimme anteeksiannetuiksi. Jeesus on armoistuin eli rippituoli, jolta hän itse uhrinsa tähden julistaa meille synninpäästön. Hän on sitä myös silloin, kun seurakunnan paimenvirka julistaa hänen käskystään katuvalle synninpäästön ja kun pastori saarnassaan julistaa evankeliumia. Hän on sitä myös silloin, kun uskonveljet ja –sisaret lohduttavat toisiaan evankeliumilla.

Jeesuksen kärsimys ja kuolema sekä ylösnousemus ovat takeena siitä, että pelastus on yksin armosta. Ne ovat takeena siitä, että synnin valta ja voima on kukistettu ja että nyt syntinen saa astua Jeesuksen kautta Jumalan valtakuntaan.

Markku Särelä

”Ei ainoaltakaan sais’ peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”

Olin ollut Calumetin (Michigan) seurakunnan pastorina vasta muutaman kuukauden. Eräänä iltana seurakuntaan kuuluva perhe toi mukanaan kirkkoon sukulaismiehen, joka ei koskaan tavannut käydä kirkossa. Seuraavana aamuna sain puhelinsoiton: mies oli yöllä kuollut. Kuullessani tämän tiedon, nousi heti mieleeni kysymys: Saiko tämä mies kirkossa ollessansa varmasti kuulla, miksi Karitsa oli kuollut ristillä? Seurakuntalaiset, jotka olivat olleet tilaisuudessa läsnä, vakuuttivat, että vastaus kysymykseen oli tullut selvästi esiin saarnassani.

Pastorin päätehtävänä on olla välineenä, jonka kautta Jumala saattaa ihmisiä pelastavaan uskoon. Kaiken mitä hän pastorina tekee, tulee palvella tätä tehtävää. On siis ilman muuta selvää, että pastorin saarnoissa tulee käydä ilmi, "miksi Karitsa on kuollut ristillä".

Koska olosuhteiden takia emme kaikki voi saapua seurakunnan julkisiin tilaisuuksiin, tahdon myös tässä, lohdutukseksenne ja vahvistukseksenne kertoa, miksi Karitsa ristillä kuoli.

Ihmisen synti on syynä siihen, että Jumalan Poika joutui jättämään taivaan kirkkauden ja tulemaan tänne maan päälle elämään, kärsimään ja kuolemaan. Syntinen ihminen ei näet voi itseään sovittaa pyhän ja vanhurskaan Jumalan kanssa. Hän sanoo: *"Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee."* (Gal. 3:10)

Joku voi ajatella: En minä ole mihinkään suurempaan syntiin langennut. Ainahan olen yrittänyt tehdä parhaani. En tunne tarvitsevani mitään sovitusta Jumalan kanssa. Raamattu, Jumalan Sana, on toista mieltä, kuten äsken mainitusta Raamatun kohdasta käy ilmi: *"Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee."* (Gal. 3:10) *Turhat sanat ja sydäm*en synnitkin ovat kadottavia syntejä. *”Jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä."* (Matt. 12:36) *”Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi.*" (1 Joh. 3:15). *”Joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syypää kaikissa*

kohdin" (Jaak 2:10) Raamatun mukaan jokainen tarvitsee sovitusta.

Iankaikkinen kadotus olisi ollut jokaisen syntisen iankaikkinen kohtalo, jos ei Jumala olisi armahtanut meitä. Hän itse sovitti meidät itsensä kanssa. *"Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan..." "Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.*" (2 Kor. 5:19,21)

Isä lähetti oman Poikansa, Jeesuksen, tänne maailmaan. Jeesus tuli ja täytti kaikki lain vaatimukset meidän puolestamme. Hän otti omaksensa kaikkien ihmisten (koko maailman) synnit. Hän, jolla itsellään ei ollut syntiä, tuli kirotuksi ihmisten syntien tähden. Golgatalla hän kärsi kaikkien ihmisten iankaikkisen rangaistuksen ja antoi henkensä heidän edestään. Ihmisten syntivelka tuli täydellisesti maksetuksi Jumalan silmissä. Jeesuksen voitollinen ylösnousemus kuolleista kolmantena päivänä on varma todistus siitä, että Jumala otti vastaan hänen sovitustyönsä täydellisenä lunastushintana ihmisten synneistä, "eikä lue heille heidän rikkomuksiaan." Nyt Hän sanoo jokaiselle syntiselle: Usko Jeesukseen Kristukseen, niin sinä pelastut!

Sen tähden Karitsa kuoli ristillä, ystävä, ettei sinun tarvitse joutua iankaikkiseen kadotukseen. Syntisi ovat sovitetut! Ainoastaan epäusko voi sinut nyt kadottaa. Raamattu sanoo: *"Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.*" (Mark 16:16) Ajattele! Pelastus on sinulle hankittu, sillä kuuluthan sinäkin maailmaan. Kun sinä sellaisena kuin olet, uskot että Jeesus on syntivelkasi maksanut, sinulla on omanasi syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä! "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.

Rupert Efraimson
Herrani elää - New Yorkissa 1990

Kuolema, elämän alku

Pääsiäispäivänä

Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. Sillä niin kuin kaikki kuolevat Adamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan; sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman. Sillä hänen pitää hallitseman "siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki viholliset jalkojensa alle". Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema. Sillä: "kaikki hän on alistanut hänen jalkojensa alle". Mutta kun hän sanoo: "kaikki on alistettu", niin ei tietenkään ole alistettu se, joka on alistanut kaiken hänen allensa. (1 Kor. 15:20–27)

Kun Alankomaiden kuningatar Wilhelmiina haudattiin joulukuussa 1962, niin ruumisvaunut ja kaikki saattoväen vaunut olivat valkoiset ja kuninkaallinen perhe oli pukeutunut valkeisiin vaatteisiin. Kuningatar itse oli näin määrännyt, sillä hän sanoi: "Kuolema on elämän alku."

Kuolema kyllä on järkyttävä synnin turmelemalle luonnollemme. Sillä kuolema on synnin palkka. Kuolema riisuu ihmisen, ja kristittykään ei halua riisuutua, vaan pukeutua. Kuolema on vihollinen ja uskovainenkin kavahtaa vihollista. "Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema" (1 Kor. 15:26). Mutta usko ei kuuntele lihan ja veren ääntä. Sillä uskon kohteena on Jeesus, joka on ottanut pois kuoleman ja tuonut valoon elämän ja kuolemattomuuden evankeliumin kautta. Usko kuuntelee evankeliumin ääntä. Usko katsoo haudantakaisiin ja puhuu iankaikkisuuden kieltä. Usko tietää, että Jeesus on voittanut ja alistanut kauhujen kuninkaan.

Jeesukseen uskovalle kuolema on airut. Se taluttaa hänet tästä arkisesta olosta Jumalan kansan sapattilepoon. Todellinen minämme, joka asui tässä turmeltuneessa,

raihnaisessa ruumiissa, pääsee kuolemassa ikuiseen eroon synnistä ja kaikista sen seurauksista ja siirtyy täydelliseksi tulleitten henkien seuraan Jumalan asunnoissa. Ja ruumis, joka tulee maaksi jälleen, nousee ajanrahdussa, kun ylienkelin pasuuna soi; sielunsa kanssa yhdistettynä, Jeesuksen kirkastetun ruumiin kaltaisena, synnittömänä, kuolemattomana saa uskova aina olla Herran kanssa.

Tämä on jotain niin sanomattoman suurta ja ihmeellistä, että uskovaisinakin se häämöttää meille vain himmeästi. Mutta me iloitsemme elävässä toivossa, sillä Jeesuksen kuolleistanousemisen kautta meillä on turmeltumaton, saastumaton ja katoamaton perintö taivaissa, säilytettynä meitä varten (1 Piet. 1:3–5).

Uskovalle kuolema on siis todellakin elämän alku. Hän siirtyy vajavasta täydellisyyteen, uskosta näkemiseen, kuolemasta elämään. "Koska minä elän", Jeesus sanoo, "niin tekin saatte elää" (Joh. 14:19).

Niin kauan kuin on voimia ja työkykyä monella on kylläkin Paavalin ongelma: "Ahtaalla minä olen näiden kahden välissä: Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi; mutta teidän tähtenne olisi lihassa viipymiseni tarpeellisempi" (Fil. 1:23, 24). Kun tuntuu, että elämäntehtävä on vielä kesken, kun on monta, jotka vielä tarvitsisivat hänen neuvoaan ja apuaan, kristitystä tuntuu, että heidän tähtensä hän vielä tahtoisi elää. Sen tähden meidän tuleekin muistaa, että on tehtävä työtä niin kauan kuin päivä on. Ja Herra muistuttaa: "Toimita talosi, sillä sinä kuolet etkä parane" (2 Kun. 20:1; Jes. 38:1). Meidän tulee "ostaa aikaa", "ottaa oikeasta hetkestä vaarin" ja valvoa sekä oman sielumme asiat että meille uskotut tehtävät ja "kehottakaa toisianne joka päivä niin kauan kuin sanotaan 'tänä päivänä'." "Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä."

Emme me voi milloinkaan tehdä kaikkea niin kuin tahtoisimme, eikä Jumala sitä vaadikaan. Hän tahtoo vain, että me olemme uskolliset ja teemme työtä niin kauan kuin päivä on. Myös sairaus, odotus ja kyvyttömyys on palvelua, kun elämme uskossa anteeksiantamuksen armoon, olemme kärsivälliset, kiitolliset ja käymme rohkeasti esirukouksissa armoistuimen eteen.

Älkäämme unhoittako tätä sanaa: *"Kallis on Herran silmissä hänen hurskaittensa kuolema"* (Ps. 116:15). Ei yksikään heistä lähde täältä yksin, vaan rakkaitten enkelien saattamana. Onpa Jeesus itsekin heitä noutamassa, niin kuin Hän sanoo: "Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen" (Joh. 14:3). Kuolema on todella elämän alku.

G. A. AHO , Tiedän Lunastajani elävän

95 teesiä
Lutherin muistovuonna 1983
Markku Särelä

Mitä luterilainen uskonpuhdistus merkitsee nykyaikana? eli Mitä on oikea parannus?

.....Jatkoa edellisestä numerosta

62. Kristillinen toivo ja ylösnousemususko antavat ihmisen elämälle tarkoituksen ja hälventävät epätoivon. Toivo antaa myös voimia totuuden rohkeaan tunnustamiseen ja ristin kantamiseen.

63. Kun kristinuskon perusteet ovat yleisesti paljon hämärtyneet, tulee kristillisen kirkon niitä sitä selkeämmin opettaa. On tarpeen palata Lutherin Vähän katekismuksen selkeään ja raamatulliseen opetukseen.

64. Kristillisen kirkon on julistettava Jumalan sana puhtaasti. Silloin se puhuu myös kuin yhdestä suusta ja yhdestä sydämestä yksimielisenä.

65. Monet ristiriitaiset opit ovat suuri pahennus, ja ne pirstovat kristikunnan. Ihmisen täytyy nöyrtyä kaikkine käsityksineen Jumalan sanan alle, niin että Hyvä Paimen saa meitä johdattaa ja me seuraamme hänen ääntänsä.

66. Vain siellä, missä yksimielisyydessä kuullaan Vapahtajan Paimenääntä, uskonpuhdistus voi toteutua ja säilyä.

67. Luterilainen oppi ei ole suunta suuntien joukossa tai liike liikkeitten keskellä, vaan se on Raamatun oppi, jonka Herra Kristus tunnustaa omakseen.

68. Tämän päivän parannussaarna kuuluu: Takaisin Raamattuun — takaisin luterilaisuuteen.

69. Harhat ovat kirkon kuolemankysymys. Sen vuoksi on varotettava: Älkää veljeilkö harhaopettajien kanssa, vastustakaa väärää oppia Jumalan sanalla, pysykää totuudessa, sillä ”monta villitsijää on lähtenyt maailmaan” (2 Joh. 7).

70. Tämän päivän teko-oppeja ja aneita ovat monenlaiset harhat, joiden ympärille kristittyjä viekoitellaan taivastoivossa. Sellaisia ovat esimerkiksi vaatimus lauantaisapatista, uudesta kasteesta, ihmeparannuksista, henkikasteesta, kaatumisista, omatekoisesta ratkaisusta yms.

71. Sellaiset vaatimukset johdattavat pois Kristuksesta, niin kuin apostoli sanoo niistä galatalaisista, jotka perustautuivat tekoihin: ”Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi.” (Gal. 5:4).

72. Tämän päivän aneoppia on myös sellainen harha, että Jumala hyväksyy ihmisen yhteyteensä ilman lunastusta ja ilman uskoa. Kirkon on teroitettava sitä, että Kristus on ainoa tie taivaaseen, ja kirkastettava häntä sielujen autuudeksi.

73. Ihmiset tekevät itselleen aneen myös ulkonaisesta kirkkoon kuulumisesta ja kirkonmaksujen maksamisesta. Sellainen laitosusko ei tee kuitenkaan ketään autuaaksi.

74. Oikea pelastava usko syntyy sanan ja sakramenttien vaikutuksesta ja vie meidät niiden ympärille toisten samoin uskovien kanssa, ja niin kristitty ei vetäydy pois oikeinopettavan apostolisen seurakunnan yhteydestä, vaan muistaa Jumalan sanan: ”Älkäämme jättäkö

omaa seurakunnankokoustamme, niin kuin muutamien on tapana.” (Hepr. 10:25).

75. Kristuksen kirkko seuraa Lunastajaansa tämän alennuksen tiellä tässä ajassa. Se ei tavoittele maailman kunniaa, se ei vetoa ulkonaiseen arvovaltaansa tai mahtiinsa eikä ihmisten arvostukseen, vaan Jumalan sanaan. Joka toisin toimii, lankeaa kunnian kiusaukseen.

76. Samoin kuin Kristus oli tässä maailmassa halveksittu, niin on hänen seurakuntansakin ”piskuinen lauma” (Luuk. 12:32), jota maailma ei arvosta, mutta jolla on uskonrohkeus, sillä taivaallinen Isä on nähnyt hyväksi antaa sille valtakunnan.

77. Kiusaaja hyökkää Kristuksen kirkkoa vastaan monin juonin, mutta kun seurakunta on Jumalan sanan pohjalla uskossa Kristukseen, se kestää eivätkä helvetin portit sitä voita.

78. Jumalan seurakunta on tässä ajassa taisteleva seurakunta, mutta se tietää myös kerran olevansa riemuitseva seurakunta taivaallisessa kirkkaudessa.

79. Viimeisinä päivinä usko vähenee ja harhat lisääntyvät ja ihmiset etsivät julistajia omaan korvasyyhyynsä. Oikean saarnan tuntomerkki ei ole saarnan saama kannatus, muutoinhan Nooakin, ”vanhurskauden saarnaaja” (2 Piet. 2:5), olisi ollut väärä saarnaaja.

80. Vaikka Jumalan seurakunta rukoileekin saarnalle siunausta ja toivoo monen sen uskovan ja suurten joukkojen kokoontuvan kuulemaan, se on valmis toimimaan Kristuksen nimessä sielläkin, missä vain kaksi tai kolme on koolla, tietäen, että Herra Jeesus itse on heidän keskellään.

81. Me ihmiset emme näe toistemme sydämiin emmekä tiedä, onko jonkun tunnustama usko aitoa vai ei, tai onko jonkin harhaavan yhteisön jäsen harhan vallassa vai rakentaako hän uskonsa harhastaan huolimatta yksin Kristuksen armon varaan.

82. Meidän on tarpeen pitäytyä Kristuksen kirkon puhtaisiin tuntomerkkeihin, oikeaan Jumalan sanaan ja Kristuksen asetuksen mukaan jaettuihin sakramentteihin, sillä Raamattu sanoo: ”Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: ’Herra tuntee omansa’ ja: ’Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee.” (2 Tim. 2:19).

83. Ajallisessa elämässämme meillä on kullakin oma kutsumuksemme ja elämänosamme. Se on Jumalan edessä yhtä arvokas kuin kenen toisen kutsumus tai elämänosa tahansa. Siinä eläminen ja kestäminen kuuluu hyvien tekojen piiriin, kunhan olemme siinä Jumalan käskyjen mukaan, olkoon kutsumuksemme koululaisen, opiskelijan, työntekijän, työnantajan, virkamiehen, hallitsijan, perheenäidin, eläkeläisen tai jonkin muun tai olkoon elämänosamme terveen tai sairaan, lapsen, nuoren, aikuisen tai vanhuksen, naimattoman tai naimisissa olevan, vanhemman tai lapsettoman, työssä olevan tai työttömän, älykkään tai vähä-älyisen, suomalaisen tai muunmaalaisen, valkoisen tai värillisen tai minkä muun tahansa, jos Jumala on sen osan meille antanut ja näkee hyväksi pitää meitä siinä.

84. Oppi luonnonvalinnasta ihmisen alkuperän selittäjänä

(evolutionismi) perustuu vahvemman oikeuteen ja on ristiriidassa paitsi luomiskertomuksen myös neljännen ja viidennen käskyn kanssa. Oikea parannussaarna voi kaikua vain siellä, missä ihmisen synnitön alkutila ja lankeemus tunnustetaan ja missä saarnataan Kristusta, joka tuli tekemään tyhjäksi perkeleen teot.

85. Meillä on lupa, oikeus ja käsky taivaalliselta Isältämme rukoilla häntä, ja hän on luvannut kuulla meitä Herran Jeesuksen nimessä. Jumalan seurakunta on rukoileva seurakunta, sillä hänen huoneensa on kutsuttava rukoushuoneeksi (Matt. 21:3).

86. Rukous ei ole kuitenkaan armonväline, jonka kautta Jumala vuodattaisi armon meidän sisimpäämme, vaan rukous on uskovan sydämen puhetta Jumalan kanssa. Armonsa sitä vastoin Jumala antaa meille sanan ja sakramenttien kautta, jotka ovat armonvälineitä. Niistä Jumalan seurakunnan tulee rukoillen kirkastaa Kristusta ja tuoda hänet lohdutukseksi ahdistuneille sieluille.

87. Ripin ja synninpäästön Jumala on tarkoittanut katuvien syntisten ahkeraan käyttöön, että he vapautuisivat epäilyistään ja saisivat varmuuden syntien anteeksisaamisesta ja rauhan tuntoonsa.

88. Kun ripissä tunnustamme syntimme, otamme rippi-isältä synninpäästön, niin kuin itse Jumalalta, emmekä epäile, vaan uskomme vakaasti, että synnit ovat Jumalan edessä tämän päästön kautta varmasti taivaassa anteeksiannetut.

89. Herran pyhässä ehtoollisessa jokainen ehtoollisvieras nauttii Kristuksen tosi ruumiin ja veren, kun ehtoollinen toimitetaan Kristuksen asetuksen mukaan. Se antaa synnit anteeksi niille, jotka uskovat, mitä asetussanat lupaavat ja lausuvat, mutta se, joka ei niitä usko, on kelvoton ehtoollisvieras.

90. Oikea kirkko ei voi hyväksyä eikä harjoittaa ehtoollisyhteyttä sellaisten kirkkojen kanssa, jotka eivät tunnusta Kristuksen ruumiin ja veren todellista läsnäoloa ehtoollisessa, vaan sanoo Lutherin sanoilla: ’’Teissä on eri henki.”

91. Menkööt menojaan kaikki julistajat, jotka yrittävät uskotella Jumalan seurakunnalle: Rauha, rauha, vaikka ei rauhaa ole (Hes. 13:10,16), sillä he ajattelevat omaa parastaan.

92. Kuunneltakoon niitä julistajia tarkasti, jotka sanovat Kristuksen seurakunnalle: Risti, risti, vaikka Kristuksen kuorma onkin keveä (Matt. 11:30), sillä he ajattelevat seurakunnan parasta ja Jumalan hyvää tahtoa.

93. Kehotettakoon kristityitä kestäväisyyteen uskossa ja kärsivällisyyteen ristin kantamisessa, sillä monen ahdistuksen kautta meidän on meneminen sisälle Jumalan valtakuntaan. (Apt. 14:22).

94. Jumalan seurakunta antaa kunnian Jumalalle, kun se tunnustaa oman syntisyytensä ja syyllisyytensä, mutta turvaa Jumalan armoon Kristuksessa ja uskoo, opettaa ja tunnustaa kolmiyhteisen Jumalan nimeä puhtaasti hänen sanansa mukaan.

***

95 Kolmiyhteiselle, ainoalle Herralle ja Jumalalle, olkoon kiitos, ylistys ja kunnia tänään, aina ja iankaikkisesti!

Amen.

VOITTAJA

Sä sait, oi Jeesus, voiton,
lunastit laumasi.
Toit uuden päivän koiton,
Sä voitonsankari.
Jo haudan salpa aukes,
Ja kuolon valta raukes,
Sä nousit haudasta.

Sä nousit kunniassa,
Maan täytät valolla.
Ei ole kuolemassa
Nyt enää kuoloa.
On ilo enkeleillä,
On elo uusi meillä
Ja toivo autuuden.

Ei voimaa kuolemalla,
Se vaikka kauhistaa.
Saa ruumis mullan alla
Sun päivääs odottaa.
Ken elää Herran kanssa,
Hän nousee haudastansa,
Käy riemuun taivahan.

Suo meidän elää, kuolla,
Oi Jeesus, seurassas
Ja haudan tuolla puolla
Sun nähdä kunnias.
Ken kilvotteli tiellä,
Saa voiton kruunun siellä
Ja rauhan iäisen.

VK 38, Virsi 73

Uskomalla terveeksi

Silloin Jeesus kääntyi, näki hänet ja sanoi: "Tyttäreni, ole turvallisella mielellä; sinun uskosi on tehnyt sinut terveeksi". Ja sillä hetkellä nainen tuli terveeksi. (Matt. 9:22).

Kuinka tämä naisparka sai avun? Hän tuli terveeksi tulemalla Kristuksen tykö ja panemalla toivonsa ja turvansa häneen. Ehkä joku, joka myös oli tullut terveeksi, oli kertonut hänelle, että on olemassa ystävällinen, hyvä mies, jonka nimi on Jeesus ja joka auttaa jokaista ja onkin juuri Jumalan lähettämä jokaista auttamaan. Varmaankin oli vaimolle kerrottu myös monesta ihmisestä, joita tuo mies oli auttanut. Kun vaimo tämän kuuli, hänkin kiiruhti Kristuksen tykö.

Niin tullaan terveeksi synnistä ja kristityksi: ei teoilla, vaan Kristuksen armosta ja hyvyydestä. Jolla nyt on murheellinen, raskautettu omatunto, joka pelkää synnin tähden, kauhistuu kuolemaa eikä tunne itsessään olevan mitään hyvää, hän tulkoon tämän miehen tykö, tunnustakoon puutteensa ja huutakoon avuksi häntä, niin Kristus totisesti auttaa. Vuodata sydämesi hänelle ja sano hänelle näin: Katso, tässä on tyhjä astia, Herrani, täytä se. Minä olen heikko uskossa, vahvista minua. Minä olen kylmä rakkaudessa, lämmitä minua ja tee minut palavaksi, niin että rakkauteni vuotaisi lähimmäiselleni. Minulla ei ole lujaa uskoa, minä välistä epäilen enkä voi täydellisesti luottaa Jumalaan; ah Herra, auta minua, lisää minulle uskoa ja luottamusta, sinussa on minulla kaiken rikkauteni aarre kätkettynä! Minä olen vaivainen, mutta sinä olet rikas ja olet tullut vaivaisia armahtamaan. Minä olen syntinen, mutta sinä olet vanhurskas; minä olen syntiä tulvillani, mutta sinussa on kaikki täydellisyys ja vanhurskaus.

Jos kerrankin tämän opit, niin uskosi on myös auttava sinua ja sinä tulet terveeksi. Toiset evankelistat mainitsevat tästä vaimosta, että kun hän oli tullut terveeksi, Jeesus tunsi voimaa lähteneen itsestänsä, minkä tähden hän kääntyi kansanjoukosta ja kysyi: ’’Kuka minuun koski? Minä tunsin, että voimaa lähti minusta.” (Luuk. 8: 45, 46.) Näin Herra teki sen tähden, että vaimon usko oli hänelle mieleen ja hän tahtoi tehdä sen kaikelle kansalle tiettäväksi. Ei mikään ole hänelle rakkaampaa, kuin että häneen luotetaan ja uskotaan. Sen tähden Herra myös puhkee sanomaan vaimolle: ’’Tyttäreni, ole turvallisella mielellä; sinun uskosi on tehnyt sinut terveeksi”. Eivätkö nämä olekin ystävällisiä sanoja? Kuinka vaimo mahtoikaan iloita niistä? Saman ilon ja rauhan saavat kaikki, jotka odottavat itsellensä tältä mieheltä hyvää. Missä nyt

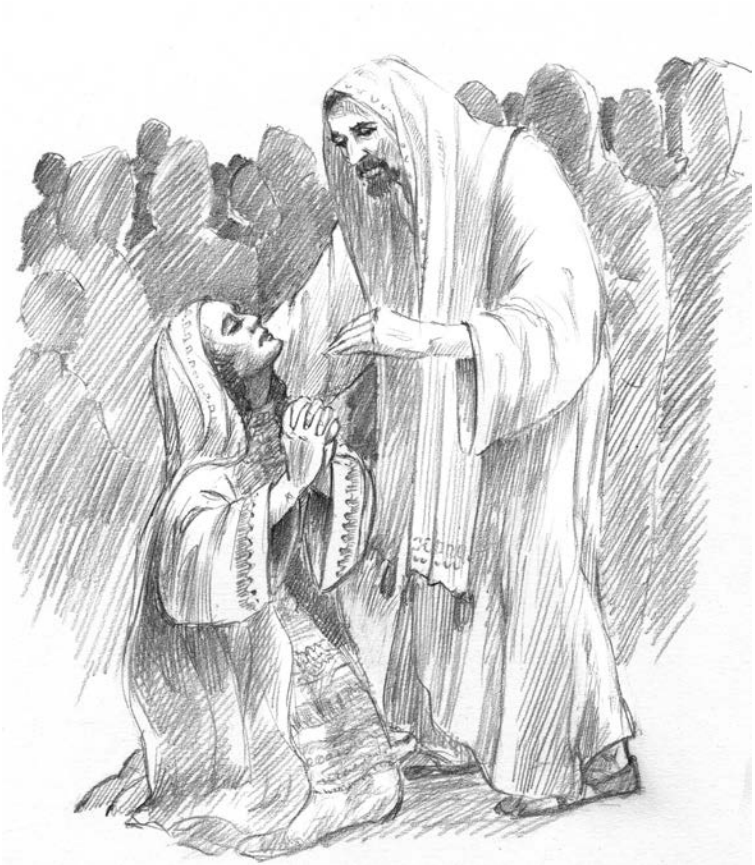

tämä ilo on, siinä seuraavat heti teot, jotka todistavat tästä ilosta. Niin täytyi tämän rauhan ja ilon vaimossakin ilmetä, sillä heti kun Herra oli tehnyt hänelle tämän hyvän teon, hän tunnusti sen koko kansan kuullen eikä hävennyt todistaa, että hän oli saanut jotakin Kristukselta eikä kuitenkaan ollut mitään siitä antanut. Juuri tällaisia tekoja ja kiitosta Jumala tahtoo meiltä, nimittäin että tunnustamme julkisesti tämän hänen hyvyytensä, armonsa ja hyvän tekonsa, jotta muutkin pääsisivät siihen, että antaisivat Kristuksen tehdä heille hyvää, niin kuin tässä tapahtui. Kun vaimo oli tullut terveeksi, hän tunnustaa Kristusta ja ylistää häntä muitten parannukseksi ryhtyen siis hyvien tekojen harjoitukseen. Ja aivan samoin kuin tämä vaimo tuli terveeksi ennen kuin hän teki oikeita hyviä tekoja, samoin meidän täytyy tulla kristityiksi ennen kuin voimme tehdä ainoatakaan hyvää tekoa.

Martti Luther - Hengellinen virvoittaja

TODISTUKSIA RISTIN VAIHEILTA

Pitkänäperjantaina

Sitten kun juutalaiset olivat tuominneet Jeesuksen kuolemaan, he jättivät hänet Pilatuksen käsiin. Sinä samana päivänä tapahtui paljon. Nyt pysähdymme kuuntelemaan eräitä todistuksia, joita silloin Jeesuksesta lausuttiin.

Ensimmäisen todistuksen antoi Juudas, Jeesuksen kavaltaja: *"Minä tein synnin, kun kavalsin viattoman veren."* Ahneus johdatti Juudaksen katalimpaan tekoon. Mutta omatunto todisti lahjomattomasti: minä kavalsin viattoman veren. Jeesuksessa ei ollut syytä. Kun Jeesus oli opettanut apostolejansa, Juudas ei ollut kuunnellut kuulevin korvin. Hän oli ajatellut vain sitä, miten saisi yhteisestä kukkarosta näpistetyksi omaansa. Ja niin hän ei tuskassaan muista viattoman veren voimaa, vaan yrittää epätoivossaan hyvittää tekonsa omalla kuolemallaan, kavaltajan verellä. Juudaksen kuolema oli turha. Se oli syvimmän epätoivon teko. Jeesuksen kuolema sen sijaan avasi taivaan portit ja hyvitti kaikki meidän pahat tekomme. Paitsi Juudas myös monet muut todistivat Jeesuksen viattomaksi, nimittäin Pilatus, hänen vaimonsa, ristin ryöväri, sadanpäämies ja Joosef arimatialainen.

Joosef arimatialaisen todistus ansaitsee erityistä huomiota. Hän oli Suuren neuvoston jäsen, "*hyvä ja hurskas mies, joka ei ollut suostunut heidän neuvoonsa ja tekoonsa*". Hän oli tosin ollut arka tunnustautumaan Jeesuksen opetuslapseksi, mutta Neuvoston jäsenenä hän pysyi totuudessa ja kesti paineen. Kestettyään yhden koetuksen hän sai lisää rohkeutta ja hautasi Jeesuksen yhdessä Nikodeemuksen kanssa. Se oli julkinen uskon tunnustus. Kun opetuslapset pakenivat ja jättivät Jeesuksen, niin oli myös niitä, joiden usko vahvistui pitkänperjantain murheellisissa tapahtumissa. Toinen ryöväri jopa kääntyi julkeasta pilkkaamisesta tunnustavaksi uskovaksi. Pakanallinen sadanpäämies nähtyään Jeesuksen kuoleman tunnusti: "*Totisesti tämä ihminen oli Jumalan Poika."* Tällaista vaikuttaa Jeesuksen kuoleman katseleminen.

"Tutkimaan, oi Jeesus, auta
Kärsimystäs katkeraa,
Kuolemaasi kauheaa,
Että sieluni sen kautta
Levon vaivoissansa saa,
Uskossa sun omistaa."

VK/38 – 48:1

Markku Särelä - Sana on elämän lähde

Jumalallisesta viisaudesta

Mutta viisaus – mistä se löytyy, ja missä on ymmärryksen olinpaikka? Ihminen ei tiedä sille tietä, eikä sitä löydy elävien maasta. (Job 28:12–13)

Mistä siis tulee viisaus ja missä on ymmärryksen olinpaikka? Se on peitetty kaikkien elossa olevien silmiltä, ja se on salattu taivaan linnuiltakin. Kadotus ja kuolema sanovat: 'Korvamme ovat kuulleet siitä vain kerrottavan.' Jumala tietää tien sen luo ja tuntee sen olinpaikan. (Job 28:21–23)

Me kuulemme niin usein kerrottavan ihmisten keksinnöistä ja heidän viisaudestaan. Usein ei siinä huomata, että kaikki nämä keksinnöt ja ilmennyt viisaus liikkuu pelkästään tämän ajallisen elämän piirissä. Toiset luulevat jo tässä rajoittuneisuudessaan olevansa maailman valtiaita, vaikka kohta aina ovat tomua ja tuhkaa nurmen alla. Mutta vielä pitemmälle ihmiset pyrkivät. He uskovat pääsevänsä Jumalan tasolle kaiken olevaisen tuntemisessa ja määräämisessä. Eräskin jokin aika sitten kuollut suomalainen akateemikkokin pyrki tähän päämäärään. Mutta siihen taas kaikki tämä yritys tuloksettomana sammui. Ja kuinka tyhjän täyttä on se inhimillinen viisastelu, joka yrittää selvittää iankaikkisia asioita. Jumalan kannalta tämä kaikki on "hullutusta" ja pohjimmiltaan se on Jumalan kieltämistä ja kapinoimista Häntä vastaan.

Mutta toden totta on se, että monen monien omattunnot etsivät ja huutavat avukseen sellaista viisautta, joka voisi antaa niille kestävän rauhan ja levon, se on: iankaikkisen, autuaan elämän. Jumala itse on tullut avuksemme.

Jumalan sanassa opetetaan ja kirkastetaan synnin tähden rauhattomille ihmisille hänen iankaikkinen armotaloutensa. Se on todellista viisautta, joka ei ainoastaan anna meille riittävää tietoa kaiken olevaisuudesta, vaan tuo meille — aivan omaksemme Jumalan armon ja iankaikkisen pelastuksen. Se on viisauksien viisautta — Jumalan viisautta. Tähän eivät kuulu ainoastaan iankaikkiset asiat, vaan ne heijastuvat myös koko ajallisen elämän piiriin, jossa Jumalan tahdon mukainen ymmärtäväisyys on jumalallista viisautta sekin.

Tahdomme nyt tarkastella tällaista Jumalan viisautta.

I. Jumalan autuaaksi tekevä viisaus

Apostoli Paavali sanoo, ettei hänen saarnansa ollut kiehtovia inhimillisen viisauden sanoja. Hän ei sillä tarkoita sitä, ettei hän opettaisi todellista Jumalan viisautta, vaan hän neuvoo sellaisilla sanoilla lukijoita tarttumaan tuohon Jumalan viisauteen siitä huolimatta, että se on toisenlaista kuin ihmisten viisaus ja sen inhimillisesti kiehtovat sanat. Sanoohan hän nimenomaan: *"kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seurassa — salattua Jumalan viisautta, sitä kätkettyä, jonka Jumala on edeltä määrännyt ennen maailman aikoja kirkkaudeksemme"* (1 Kor. 2:6-7).

Mikä on sitten tämä Jumalan viisaus? — Se on tieto siitä, *"mitä*

Jumala on meille lahjoittanut", (1 Kor. 2:12). Se ei ole mitään tämän maailman keinoa, vaan se on taivaasta tullutta viisautta, jota kukaan tämän maailman valtiaista ei ole tuntenut — vaan sitä, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat — että tietäisimme, mitä Jumala on niille lahjoittanut (1 Kor. 2:7–12).

Kun aika oli täytetty, lahjoitti ja lähetti Jumala meille oman Poikansa ja asetti hänet meidän ihmisten puolesta meille annetun kaikki vaativan Jumalan lain alaiseksi, että hän meidät sen syytöksistä ja tuomioista lunastaisi ja vapahtaisi. Tämä onkin Jumalan Poika, Vapahtajamme Jeesus Kristus tehnyt ja suorittanut. Hän oli meidän puolestamme kuuliainen Jumalalle kaikessa, missä me olemme olleet ja olemme tottelemattomat, kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristinkuolemaan asti. Ja hänen verensä puhdistaa meidät kaikista synneistämme.

Tämän Vapahtajamme on Jumala meille lahjoittanut. Tämä on se jumalallinen viisaus, joka on samaa kuin Jumalan hyvä sanoma eli evankeliumi. Juuri tässä mielessä apostoli Paavali sanoo, että Kristus Jeesus on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, (1 Kor.1:30). Ja kun sama apostoli kohta siinä yhteydessä sanoo, ettei hän korinttolaisten tykönä tuntenut mitään muuta kuin Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna (1 Kor. 2:2), on sitä oikein sanottu "*suurimmaksi viisaudeksi”*.

Viisauteen kuuluu myös siihen kuuluvien asioiden perinpohjainen tunteminen ja myös niiden tarkoituksenmukainen käyttö. Siinä tarvitaan myös syvällistä tutkimusta. Kun on kyseessä Jumalan omat, iankaikkiset armoteot, ei niitä pysty tutkimaan mikään ajallinen äly eli ihmisviisaus. Ne ovat ihmisjärjelle *"hullutusta"*, (1 Kor. 2:12). Ei kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki, (1 Kor. 2:11). Hänhän on ainoa Jumalan viisauden tutkija ja ammentaja. Niin todistaa Herran apostoli, että *"Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin"*, (1 Kor. l:10). Me kysymme Pyhän Hengen oppilaina: Mitkä nämä "Jumalan syvyydet" oikein ovat? Apostoli Paavali niitä meille selittää tarkoittaen niillä Jumalan iankaikkista armotaloutta sanoen: "Niin kuin Jumala ennen maailman perustamista oli Kristuksessa valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään rakkaudessa". Ja edelleen samassa yhteydessä: *"Kristuksessa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan."* Tämä Jumalan armotahdon salaisuus ei ole jäänyt sellaiseksi, vaan sen on Jumala itse totuuden sanan eli pelastavan evankeliuminsa kautta tehnyt meille tiettäväksi.

Siten on meille annettu taivaallinen perintöosa ja meihin on pantu Pyhän Hengen sinetti, joka on Pyhän Hengen uskovien sydämessä vaikuttama vakuutus siitä, että he ovat Herran omat. Tämän Pyhä Henki vaikuttaa Jumalan sanan kautta, johon usko tarttuu ja pitäytyy.

Kaikkea tätä armoa on meille annettu *"kaikkinaiseksi viisaudeksi ja ymmärrykseksi"*, kuten apostoli sanoo (Ef. 1:3–14). Tätä Pyhä Henki "tutkii" ja ilmoittaa sen Jumalan sanan kautta jumalallisena totuutena ja viisautena.

Näissä Jumalan syvyyksissä ja viisaudessa me liikumme uskossa. Sitä tutkimme ja opetamme vain "*Jumalan hengen opettamin sanoin"* (1 Kor. 2:13). Se on ihmeellistä tutkimusta ja viisautta, josta ihminen pyhittyy — Jumalan sanan kautta. Niinhän Vapahtajakin rukoili opetuslastensa puolesta; *"Pyhitä heitä totuudessa, sinun sanasi on totuus"* (Joh.l7:17). Ja miten pitkälle tämä totuus ulottuu? Siitäkin on meillä varma lupaus ja ohje: Totuuden henki johdattaa meidät kaikkeen totuuteen (Joh. l6:13). Kyseessä on totuus siitä, *"mitä Jumala on meille lahjoittanut*". Mehän jo tiedämme, että tämä "lahja" on rakas Vapahtajamme, joka antaa meille kaikki syntimme anteeksi ja siten tekee omattuntomme Jumalan edessä vapaiksi. Herra itse vakuuttaa meille, että joka näin uskoen tuntee Vapahtajansa ja hänen kauttaan armollisen Jumalan, hänellä on iankaikkinen elämä (Joh 17:3). Siinähän on *"koko totuus*" ja se juuri on Jumalan viisautta.

Näin suuria asioita käsitellään Pyhän Hengen koulussa ja yliopistossa. Aina vain "Jumalan hengen opettamin sanoin". Tämän sanan kautta Pyhä Henki siis johdattaa meidät vanhurskauttavaan uskoon, tosi iloon ja Jumalan rauhaan. Sen tähden Jumalan seurakunta on niin peräänantamattoman tarkka Raamatun sanan suhteen. Se pitää sen pyhänä, sitä oppii ja sydämeensä kätkee eli uskoo. Täällä maailmassa emme ole tämän totuuden näkemisessä, vaan se on vielä "kätkettyä Jumalan viisautta", mutta sellaisenakin se on uskolle täyttä ja selvää totuutta niin, että "*enkelitkin halajavat siihen katsahtaa*" (1 Piet. l:12).

Tämä Jumalan viisaus on maailmalle hullutusta, mutta se on itsessään niin täydellistä ja voimallista, että kaikki muu viisauden luulo sen rinnalla joutuu häpeään (1 Kor. l:27–29). Ja yksin iankaikkisesti pysyväiseksi jää tämä Jumalan autuaaksi tekevä viisaus.

Sen omistavat ne, joitten "kerskauksena" on heidän heikkoutensa ja syntisyytensä Jumalan edessä ja jotka lapsenmielisesti uskovat syntisten Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen ainoana, pelastavana Jumalan viisautena.

Rakas ystävä! Iloitse sinäkin tästä Jumalan pelastavasta viisaudesta, joka on ilmestynyt samana kaikille. Pidä uskossa kiinni siitä, mitä Jumala on meille lahjoittanut, ja sinulla on Jumalan viisaus.

II. Jumalallinen viisaus elämän vanhurskautena

Jumalan autuaaksi tekevän viisauden ohella puhutaan Jumalan sanassa myös sen hedelmänä jumalallisesta viisaudesta ihmiselämän tehtävissä. Tässäkään merkityksessä ei tämä viisaus tarkoita tämän elämän ajallisten asioiden teknillistä tuntemista, vaan kyseessä on oikea ja jumalallisesti ymmärtäväinen asenne tämän ajallisen elämän tehtävissä.

Kovasti koeteltu Jumalan mies Job sai puolustaa hurskauttaan ymmärtämättömien ystäviensä vääriä syytöksiä vastaan. Tässä puolustuksessaan hän vihdoin tulee oikean jumalisuuden eli viisauden peruskohtaan:

”Ihminen ei tiedä sille tietä, eikä sitä löydy elävien maasta. Syvyys sanoo: 'Se ei ole minussa', ja meri sanoo: 'Se ei ole minunkaan luonani.' Sitä ei voida ostaa puhtaalla kullalla, eikä sen hintaa punnita hopeassa. Sitä ei korvaa Oofirin kulta, ei kallis onyks-kivi eikä safiiri. Sille ei vedä vertoja

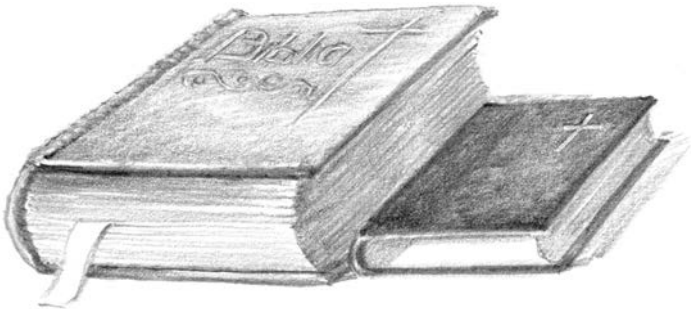

kulta eikä lasi, eivät riitä sen vaihtohinnaksi aidosta kullasta tehdyt esineet. Koralleja ja kristalleja ei mainita sen rinnalla, ja viisauden omistaminen on helmiä kalliimpaa. Sille ei vedä vertoja Kuusin topaasi, eikä sitä korvaa puhdas kulta. Mistä siis tulee viisaus ja missä on ymmärryksen olinpaikka? Se on peitetty kaikkien elossa olevien silmiltä, ja se on salattu taivaan linnuiltakin. Kadotus ja kuolema sanovat: 'Korvamme ovat kuulleet siitä vain kerrottavan.' Jumala tietää tien sen luo ja tuntee sen olinpaikan. Sillä hän katsoo maan ääriin saakka ja näkee kaiken, mitä taivaan alla on. Kun hän antoi tuulelle voiman ja asetti vedelle rajansa, kun hän sääti lain sateelle ja ukkospilvelle tien, silloin hän sen näki ja ilmoitti, toi sen esille ja sen myös tutki. Mutta ihmiselle hän sanoi: 'Katso, Herran pelko on viisautta, ja pahan karttaminen on ymmärrystä.'" (Job 28:13-28)

Samoin sanotaan psalmissa: *"Herran pelko on viisauden alku, hyvä ymmärrys kaikille, jotka sitä noudattavat*", (Ps.111:10). Ja edelleen sanotaan Sananlaskukirjassa: *"Herran pelko on tiedon alku; hullut pitävät halpana viisauden ja kurin! – – –"Herran pelko on viisauden alku, ja Pyhimmän tunteminen on ymmärrys"*, (Sananl. 1:7 ja 9:10).

Tässä on jo tullut esille, mitä tällä viisaudella eli ymmärtäväisyydellä tarkoitetaan. Sitä selittää esim. tämä psalmin sana: *"Autuas (on) se mies, joka pelkää Herraa ja suuresti halajaa hänen käskyjänsä!* " (Ps. 112:1). Tämä jumalallinen viisaus on siis samaa kuin elämän vanhurskaus — hurskaus — hyvät teot uskon hedelmänä. Tätä kristityn viisautta kutsutaan myös jumalisuudeksi — erotuksena luonnollisen ihmisen Jumalasta irrallaan olevalle inhimillisyydelle.

Tästä viisaudesta ja sen siunauksesta esim. kotioloissa kertoo psalmi 128: *”Autuas on jokainen, joka pelkää Herraa, joka vaeltaa hänen teillään. Sinä syöt kättesi ansion. Olet onnellinen, omanasi on hyvä! Kuin hedelmällinen viiniköynnös on vaimosi huoneesi perällä, kuin öljypuun vesat ovat lapsesi pöytäsi ympärillä. Sillä katso, näin siunataan miestä, joka Herraa pelkää. Siunatkoon Herra sinua Siionista, että näet kaikkina elinpäivinäsi Jerusalemin onnellisena ja näet lastesi lapset. Rauha Israelille! "*

Ja apostoli Jaakob esittää samaa viisautta näillä sanoilla: "*Kuka on viisas ja ymmärtäväinen teidän joukossanne? Tuokoon näkyviin tekonsa hyvällä vaelluksellaan viisauden sävyisyydessä… Mutta ylhäältä tuleva viisaus on ensik-*

sikin puhdasta, sitten rauhaisaa, lempeää, taipuisaa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, puolueetonta ja teeskentelemätöntä", (Jaak. 3:13,17).

Tämän viisauden vastakohtaa kutsutaan Jumalan sanassa esim. tyhmyydeksi eli hulluudeksi. *"Hullu sanoo sydämessänsä: 'Ei Jumalaa ole.' Turmiollinen ja iljettävä on heidän menonsa..."* (Ps. 14:1). *Oikea viisaus ja sen* vastakohta asetetaan parissa kymmenessä Sananlaskujenkirjan luvussa kaiken laatuisissa elämän asioissa rinnakkain (esim. luvuissa 10–29):

Viisas poika on isälleen ilo, mutta tyhmä poika on äitinsä murhe. (Sananl. 10:1)

Vanhurskaan muistoa siunataan, mutta nimi lahoaa. (Sananl. 10:7)

Viisassydäminen ottaa käskyt varteen, mutta huuliltaan tyhmä joutuu lankeemukseen. (Sananl. 10:8)

Tyhmälle on iloksi ilkityön tekeminen, mutta ymmärtäväiselle miehelle viisaus. (Sananl. 10:23)

Sinne, minne ylpeys tulee, tulee häpeäkin, mutta nöyrien luona on viisaus. (Sananl. 11:2) Jne.

Apostoli Jaakob asettaa myös ylhäältä tulevan viisauden vastakohdaksi "maallisen, sielullisen, riivaajien viisauden", joka ilmenee *"katkerana kiivautena ja riitaisuutena sydämessänne"* (Jaak. 3:14–16).

Oikea viisaus kunnioittaa, rakastaa Jumalan lakia ja säädöksiä ja alistuu niihin ilolla. Siinä juuri ilmenee Herran pelko, joka on viisauden alku. Sen vastakohtana on Jumalan lain ja säädösten ylenkatsominen ja pilkka. Ja seurauksena on joko kaikenlainen tyhjänpäiväisyys ajatuksissa, puheissa, lauluissa ja teoissa tai erilainen jumalaton meno.

Apostoli Paavali opettaa meille, mistä kaikki oikea viisaus — sekä autuaaksi tekevä että elämän vanhurskaus tulee, ja mikä sen vaikuttaa. Hän kehottaa Timoteusta pysymään totuudessa muistuttaen: *”Mutta pysy sinä siinä, minkä olet oppinut ja mistä olet varma, koska tiedät, keneltä olet sen oppinut, ja koska jo pienestä pitäen tunnet Pyhät Kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Koko Raamattu on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt ja hyödyllinen opetukseksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi vanhurskaudessa, jotta Jumalan ihminen olisi täydellinen, täysin valmiina kaikkiin hyviin tekoihin.”* (2 Tim. 3:14–17).

Jumalallinen viisaus eli jumalisuus avaa eteemme maan ja taivaan täyttämät näköalat. *"Jumalisuudesta on hyötyä kaikkeen, koska sillä on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen"* (1 Tim. 4:8-ll).

Tietäköön sen tähden jokainen ihmislapsi, joka kulkee vieraana Jumalan sanan neuvomalle jumalisuudelle, että hän on hyljännyt todellisen viisauden ja sen takaaman hyödyn sekä ajallisissa että taivaallisissa. Mitä sitten, jos hän vielä sitä nauraa ja pilkkaa. Mutta se, jolla vielä on uskoa Kristukseen ja sen hedelmänä kunnioittavaa "pelkoa" Jumalan edessä, hän kiittäköön Jumalaa tästä autuaaksi tekevästä viisaudesta ja sen sanomattomasta siunauksesta myös tässä elämässä — siunauksesta, jolla on lupaus tuhansiin polviin. Tätä opettaessaan kehottaa apostoli Timoteusta sanoilla, joita emme mekään saa unohtaa: ”Tätä käske ja opeta.”

Pastori A.A. Uppala
Seurakuntaviesti 1961

Herramme Kristuksen kärsiminen ja kuolema

Herramme Kristuksen kärsiminen ja kuolema esitetään pyhässä Raamatussa sangen laajasti. Tällä Jumala varmaan tahtoo osoittaa, että se on oleva meille erikoisen tärkeä. Se on mitä vakavin asia ja suuri salaisuus, niin että sitä tutkiessamme me sydämissämme seuraamme tätä kehotusta: »Riisu kengät jaloistasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä maa.»

Ensinnäkin katsomme, kuka on tuo kipujen mies? — Hän on neitsyt Marian poika, viaton ja synnitön, mutta samalla Jumalan Poika, Isästä iankaikkisuudessa syntynyt, pyhä ja vanhurskas. Hänen vihollisensakin ilmaisevat hänen viattomuutensa. Toinen hänen kanssaan ristiinnaulituista pahantekijöistä lausuikin: »tämä ei ole mitään pahaa tehnyt». Samaa tunnustivat Pilatus, hänen vaimonsa ja Juudas Iskariot.

Kuitenkin hänet on luettu pahantekijäin sekaan ja häntä kohdellaan niin kuin pahantekijää. Kun hänet on otettu kiinni, sidotaan hänet ja viedään tutkittavaksi. Häntä lyödään korvalle, ruoskitaan, pilkataan ja häväistään ja lopulta tuomitaan kuolemaan. Hänet lyödään ristille kahden pahantekijän keskelle aivan kuin hän olisi kaikkein suurin pahantekijä. Siinä hän sitten hitaasti kärsii ja lopulta kuolee ihmisten ja Jumalan hylkäämänä. Aurinkokin pimenee keskellä päivää ja peittää kasvonsa häneltä.

Mutta ihmeellinen »pahantekijä» hän on. Hän ei valita eikä vaikeroi. Hän ei sadattele eikä toivota viholliselleen kostoa. Päinvastoin hän rukoilee heidän puolestaan. Katuvaa rosvoa hän lohduttaa Jumalan armolla. Hän pitää huolta surevan äitinsä maallisesta toimeentulosta. Hän kärsii nöyrästi niin kuin karitsa, joka teuraaksi viedään ja niin kuin lammas, joka keritsijänsä edessä vaikenee (Jes. 53:7). Ihmisiä on kyllä ennen ja jälkeenpäin ristiinnaulittu, mutta tämä »Jeesus nasaretilainen, juutalaisten kuningas» on aivan erikoislaatuinen, aivan ainutlaatuinen.

Minkä tähden hän kuitenkin kärsii ja kuolee? — Profeetta vastaa: »minun kansani rikoksen tähden rangaistus häntä kohtasi», (Jes. 53:8). Ja apostoli sanoo: »hän on annettu alttiiksi meidän rikostemme tähden», (Room. 4:25), niinpä koko maailman syntien ja rikosten tähden, (Joh. 1:29). Niin kuin hänen elämänsä oli sijaiselämä, niin hänen kuolemansakin oli sijaiskuolema.

Koko maailman hirmuinen syntikuorma lepäsi Jeesuksen päällä. »Herra heitti meidän kaikkien synnit hänen päällensä», (Jes. 53:6). Ja näiden syntien ajalliset ja iankaikkiset rangaistukset, Jumalan lain tuomio ja kirous siirtyivät hänen kannettavakseen. Sen tähden hän Getsemanen puutarhassa oli suuressa tuskassa ja sielun hädässä, sen tähden hän ristillä huusi: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?» Mutta aivan alttiisti ja mielellään hän tämän kaiken kärsi, kuten hän lausuikin häntä kiinni otettaessa: »Enkö minä joisi sitä

maljaa, jonka Isä on minulle antanut?» (Joh. 18:11).

Mikä on sitten Herramme Kristuksen kärsimisen ja kuolemisen hedelmä? — Se on Jumalan armo ja syntien anteeksiantamus eli niin kuin profeetta sanoo: »Hänen haavainsa kautta me olemme parannetut». Kristuksessa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, sanoo apostoli Paavali (Ef. 1:7). Johannes sanoo: »hän on meidän syntiemme sovitus eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien», (1 Joh. 2:2). Maailman synti on sovitettu ja otettu pois. Nyt meilläkin on Herramme Kristuksen kautta vapaa pääsy Jumalan puheille, joka on meidän lepytetty Isämme. Sitä meille opettaa muun muassa se, että Vapahtajamme kuolinhetkellä pyhäkön esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti. Lain kirouksesta olemme lunastetut, (Gal. 3:13). Meidän ja veljiemme syyttäjä, perkele, on heitetty alas taivaasta ja hänen päänsä on poljettu rikki. Ja kuolema on otettu pois. Ajallinen kuolema meitä jokaista kyllä odottaa, mutta Herramme Kristus on sen muuttanut sellaiseksi, että se ei voi vahingoittaa hänen uskoviaan. Häneen uskoessamme saamme ummistaa silmämme kuoleman uneen ja sanoa: »Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni». Sitten ylösnousemuksen aamuna ihmettelemme sitä, että kuolema olikin vain lyhyt, suloinen uni eikä iankaikkisella kuolemalla ole meihin mitään valtaa.

Mutta Herramme Kristuksen kärsiminen ja kuolema antaa meille myös opetuksia ja velvoituksia. Se opettaa meitä pelästymään syntiemme tähden ja kauhistumaan niitä. Se osoittaa, että Jumalan viha synnin tähden ei ole mikään leikin asia, vaan mitä vakavin ja hirmuisin, joka polttaa hamaan helvettiin asti. Se opettaa meitä häpeämään syntejämme ja luopumaan niistä sen armon voimalla, jonka rakas Vapahtajamme niin kalliisti on meille hankkinut. Kuinka me voisimme vielä elää synneissä tai niitä puolustaa, kun näemme, miten suuret tuskat ne ovat tuottaneet hänelle! Ja eikö hänen suuri, uhrautuva rakkautensa meitä kohtaan herättäisi meissä vastarakkautta! Eikö se ole omiaan opettamaan meitä rakastamaan lähimmäisiämme, myös vihollisiamme ja antamaan heille anteeksi! Kuinka usein me valitamme ja päivittelemme, vaikka omanamme on Jumalan armo ja mielisuosio tämän rakkaan Vapahtajamme tähden ja meidän tulisi olla tyytyväiset. Ja ahdistuksiin joutuessamme rukoilkaamme entistä palavammin muistaen, että kun hän tuli kovaan tuskaan, rukoili hän yhä hartaammin. Ja kuinka voisimme olla kylmät ja välinpitämättömät hänen valtakuntansa asioille!

Oikea kristitty muistaa ristiinnaulittua Kristusta joka päivä. Niin mekin tehkäämme. Eläkäämme hänen kunniakseen ja kiittäkäämme häntä hänen työstään ja vaivannäöstään.

»Sua näistä vaivoistasi kiitän,
Jeesus armias,
Kivuistasi, haavoistasi,
katkerasta kuolostas';
Kärsimästäs' ahdistuksen,
syntin' raskaan rangaistuksen.
Sulle, Jeesus, iäisen
annan siitä kiitoksen».

Vk. 53:8.

Väinö I. Salonen
LUTERILAINEN 2/1939

Profeetta Elia

”Hänen (Jeesuksen) *muotonsa muuttui heidän edessään, ja hänen kasvonsa loistivat kuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi kuin valo. Katso, heille* (opetuslapsille) *ilmestyivät Mooses ja Elia, jotka puhuivat hänen kanssaan”* (Matt. 17:2, 3)

Kuka oli ilmestysvuorella Jeesuksen mukana ollut Elia?

Elia Tisbeläinen toimi Jumalan profeettana Israelin alueella kuningas Ahabin hallitusaikana (874-853 eKr). Hänen tehtävänsä liittyivät läheisesti tilanteisiin, jotka johtuivat kuninkaan ja hänen vaimonsa Iisebelin elämäntavoista ja Jumalan tahdon vastaisista toimista.

Elia ennusti pitkäaikaisen kuivuuden tulemisen alueelle Ahabin syntien tähden (873 eKr.) Lisäksi Elia ilmoitti, että vain hän saa sateet jälleen tulemaan. Tästä johtuen Eliasta tuli valtakunnan etsityin ja vihatuin henkilö. Hän pakeni etsijöitään Herran ohjeiden mukaan Keritin purolle. Siellä hänelle toi ravinnon aamuin ja illoin korpit, veden hän sai purosta, joka sateiden puuttuessa kuivui pian.

Elia siirtyi Siidonin Sarpatin alueella asuneen lesken luo, joka poikansa kanssa eli kuivuudesta johtuvan ravinnon puutteessa. Leski otti Elian talouteensa ja Jumalan tahdon mukaan jauhot ja öljy riittivät heille jatkuvasti ravinnoksi. Kun lesken poika sairastui ja kuoli, Elia herätti hänet jälleen henkiin.

Kolmantena vuotena Herra käskystä Elia meni tapaamaan Ahabia ja pyysi häntä kutsumaan Baalin ja Astarten profeetat Karmelin vuorelle. Sinne kokoontunut kansa saisi todistuksen siitä, kumpi, Israelin Jumala vai Baal, on oikea jumala. Rakennettiin uhrialttarit ja molemmat osapuolet pyysivät jumalaansa sytyttämään uhripuut ja uhrattavan eläimen. Baalin profeetat huusivat jumalaansa aikansa, mutta vastausta ei tullut. Elian rukoillessa Jumalaa, tuli lankesi taivaasta ja söi uhrin sekä kulutti alttarin ja sen ympärillä olleen vesiojan. Kansa totesi, että Elian Jumala on todellinen. Baalin profeetat vietiin Kiisonin purolle, jossa ne tapettiin. Sen jälkeen alkoi alueelle vuosia odotettu sade.

Ahab kertoi Iisebelille, että baalin ja aseran profeetat oli tapettu. Iisebel ilmoitti, että hän kostoksi tappaa Elian, joka pakeni kuningattaren kostoa Bersebaan erämaahan. Siellä enkeli antoi Elialle syötävää kahdesti. Taivaallinen ravinto antoi profeetalle voimia vaeltaa 40 vuorokautta Hoorebin vuorelle asti. Täällä Jumala ilmestyi myrskyn ja maanjäristyksen jälkeen ja puhutteli Eliaa.

Iisebelin toimesta viinitarhan omistaja Naabot tapettiin, jotta Ahab saisi hänen viinitarhansa. Elia tuomitsi teon ja ennusti Iisebelin kuoleman ja Ahabin suvun kohtalon.

Ahasja tuli Israelin kuninkaaksi Samariassa Ahabin kuoleman jälkeen ja hallitsi 2 vuotta. Hän louk-

Silloin Herran tuli iski alas ja kulutti polttouhrin, puut, kivet ja mullan sekä nuoli veden, joka oli ojassa. Kun kaikki kansa näki tämän, he lankesivat kasvoilleen ja sanoivat: "Herra on Jumala! Herra on Jumala!" (1 Kun 18:28, 29)

kasi itsensä ja lähetti kolme kertaa 50 sotilasta Elian luo. Kaksi ensimmäistä ryhmää Jumalan tuli tuhosi. Elia ilmoitti, että kuningas kuolee, Herran sanan mukaan. Ahasjalla ei ollut poikaa ja siksi Jooram tuli kuninkaaksi hänen jälkeensä. Elian ennustus Ahabin suvusta toteutui.

Elia tapasi peltotöissä olleen Elisan, joka lähti seuraamaan profeettaa. He tulivat Jordanin rantaan, jossa Elia katkaisi virran kahtia ja miehet kävelivät kuivaa myöten toiselle rannalle. Täällä Jumalan lähettämät tuliset vaunut hakivat Elian (849 eKr.) taivaaseen. Hän jätti seuraajalleen Elisalle viittansa, jota käyttäen uusi Jumalan profeetta ylitti Jordanin kuivaa maata myöten.

Mainintoja profeetta Eliasta on Raamatussa monessa paikassa:

Malakian kirjassa ilmoitetaan, että ennen Messiaan tuloa Jumala lähettää profeetta Elian takaisin maan päälle (Mal. 4:5-6). Uudessa testamentissa tämä tulkitaan tarkoittavan Johannes Kastajaa. Jeesus viittasi eräässä puheessaan Elian ennustamaan kuivuuteen ja nälänhätään ja se mainitaan myös Jaakobin kirjeessä (Jaak. 5:17).

Jeesus sanoi *”Sillä kaikki Profeetat ja Laki ovat ennustaneet Johannekseen asti, mutta jos tahdotte ottaa vastaan: hän on Elia, joka oli tuleva”* (Matt. 11: 13, 14).

He kysyivät häneltä (Johannekselta)*: "Kuka sitten? Oletko sinä Elia?" Hän sanoi: "En ole.* (Joh. 1:21)

"Elia oli ihminen, samojen kärsimysten alainen kuin mekin, ja hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi, eikä maan päällä satanut kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen." (Jaak. 5:17)

Vanhan testamentin profeettakirjojen joukossa ei ole Elialla omaa kirjaa. Hänen toiminnastaan kerrotaan Ensimmäisen kuningasten kirjan luvuissa 17.— 21. sekä toisen kuningasten kirjan kahdessa ensimmäisessä luvussa.

KP

USKO KRISTUKSEEN

"Herra, lisää meille uskoa." (Luuk. 17:5)

Usko on yksinkertainen sana, mutta usein väärin käytetty ja väärin ymmärretty. Uskosta tehdään työ tai ansio ja sanotaan: ’’Sinulla täytyy ensin olla usko.” Toisille pelkkä tieto on uskoa. Toiset taas levottomina kysyvät: Mistä minä voin tietää, onko minulla pelastava usko? Mitä on usko?

Usko on luottamista ja turvaamista Jumalan rakkauteen ja lupauksiin Kristuksessa. Usko on Jeesuksen tuntemista Jumalan Poikana ja meidän Vapahtajanamme, joka on verellään meidät synneistämme päästänyt. Usko on sitä, että me pakenemme omantunnon ja Jumalan lain syytteistä, kaikista omista töistämme ja sielunvihollisen hyökkäyksistä Jeesuksen ansion turviin ja niin otamme lahjana vastaan syntien anteeksiantamuksen, rauhan ja iankaikkisen autuuden.

Usko ilman Kristusta ei ole mitään. Usko sinänsä on tyhjä. Usko mihin muuhun tahansa vie epätoivoon. Ainoastaan usko Jeesukseen pätee.

Usko saa merkityksensä kohteestaan käsin. Uskon kohteena on sanassa ja sakramenteissa ilmoitettu Jeesus. Isä Jumala antoi meille Poikansa Jeesuksen; usko omistaa hänet. Jeesus antoi itsensä meidän edestämme; usko ottaa vastaan tämän hänen tekonsa. Usko riippuu kiinni Jumalan sanassa, näytti miltä näytti, tuntui miltä tuntui.

Usko on elävä, kun se on elämän Hengen synnyttämä elämän sanan kautta ja ammentaa elämää elämän lähteestä, Jeesuksesta. Usko vanhurskauttaa, koska se on Kristuksen vanhurskauteen pukeutumista. Usko pelastaa, koska se omistaa pelastuksen Kristuksessa. Usko on vain käsi, joka ottaa vastaan Jumalan suuria lahjoja. Jos uskomme olisi vahvempi, me voisimme ottaa vastaan paljon enemmän ja paljon enemmän saada aikaan Jumalan kunniaksi!

Herra, päästä minut epäilyksistäni ja lisää minulle uskoa. Aamen.

Voimattomalle voimaa

Ihmisiä Raamatussa eri tehtävissä tai rooleissa

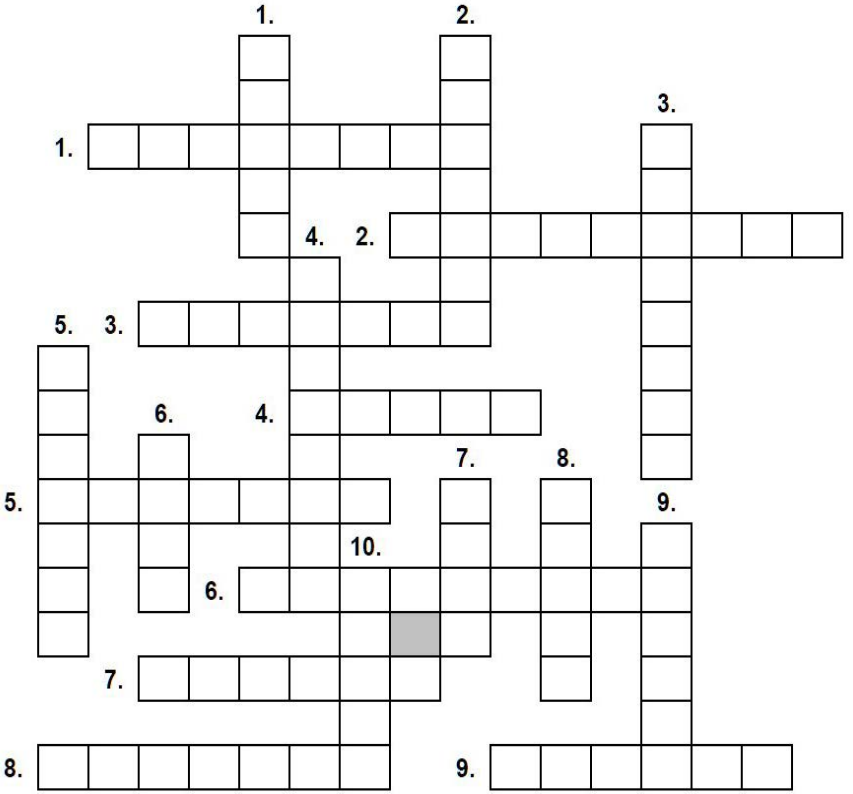

Etsi Raamatusta vihjeessä annettu Raamatun lause ja ota siitä niin mones sana, kun suluissa on ilmoitettu.

Pystyyn:
1 1 Tim. 5:5 (2)
2 Kol. 4:14 (3)
3 1 Sam. 3:1 (1)
4 Matt. 22:36 (1)
5 Ap.t. 18:8 (3)
6 Joh. 8:35 (2)
7 Luuk. 8:41 (4)
8 Matt. 15:27 (2)
9 Joh.10:11 (5)
10 2 Moos.2:10 (2)

Vaakaan:
1 Jes. 44:13 (1)
2 Ap.t. 22:27 (2)
3 1 Moos. 40:16 (3)
4 2 Kun. 5:3 (1)
5 Joh. 3:29 (4)
6 Luuk. 7:2 (4)
7 Mark. 1:30 (2)
8 Ps. 7:12 (4)
9 Matt. 15:25 (2)

Tulevia tapahtumia

PÄÄSIÄISLEIRI SIITAMASSA 7. – 9.4.2023
Kristus meidän edestämme
Pitkäperjantaina 7.4. alkaen klo 14.00
- oppitunti ja laulua, pitkäperjantain jumalanpalvelus klo 18.00.
Lauantaina täyteläinen leiripäivä
Sunnuntaina HPE ja iltapäiväjuhla.
Ilmoittautuminen 27.3. mennessä (miel. aterian tarkkuudella)
Eeva Voimalle *etunimi.sukumini@gmail.com*.
Ilmoita allergiat ja erikoisruokavaliot sekä mahd. kuljetustarpeet.
Osallistumismaksut: Koko leiri 70 €/aikuinen, 0 € / lapsi. Vain lauantai tai sunnuntai 40 € /aikuinen, Tervetuloa!

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon
XLIX VARSINAINEN KIRKKOKUNNANKOKOUS
Sunnuntaina 28.5.2023 Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan leirikeskuksessa, Siitamaja 33, Orivesi

Aikuisten leiri viikolla 27 = ke – su 5. – 9.7.2023
Lastenleiri viikolla 30 = ke – su 26. – 30.7.2023
Syysjuhla Siitamassa viikolla 38 = la – su 23. – 24.9.2023

Pyhäkoulut

Su 19.3. klo 15.00 kodissa Hämeenlinnassa (IK)
La 8.4. pääsiäisjuhlien yhteydessä Siitamassa (PH)
Su 30.4. klo 15:00 Hämeenlinnassa Karjalanpirtissä (PA)
Su 21.5. paikka ja kellonaika vielä avoin (PA)
Kaikki pyhäkoulut pyritään lähettämään myös etälähetyksenä, osoite https://meet.google.com/kke-inus-xdu

Lapsille videoita Raamatun kertomuksista:
www.luterilainen.com/fi/videoita

SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN KIRKKO

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.
Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä pastori Marko Kailasmaahan. Yhteystiedot: marko.kailasmaa@luterilainen.com Puhelin 050 342 7448.
Raamattu sanoo: "*Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloon toimeen.*" (1 Tim. 3:1) STLK

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A, *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11.00. HPE su 5.3., 19.3., 2.4., 16.4., 7.5., 21.5. klo 11.00
Nämä tilaisuudet pyritään lähettämään jäsenille myös videoyhteyden kautta.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A, Jumalanpalvelukset sunnuntaisin klo 11.00. HPE su 12.3., 26.3., 23.4., 14.5., 28.5. klo 11.00.
Nämä tilaisuudet pyritään lähettämään jäsenille myös videoyhteyden kautta.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22, *Jumalanpalvelukset* ja HPE su 26.3., 23.4., 14.5. ja 28.5. klo 15.00

Kokkola, Pääkirjaston kokoushuone 7 *Jumalanpalvelus*, HPE ke 1.3. klo 17.00

Kouvola, Keskitie 7, *Jumalanpalvelus* ja HPE to 13.4. klo 10.00

Lahti, kirkolla, Rajakatu 7, *Jumalanpalvelus* ja HPE ke 8.3. klo 17.00 ja to 13.4. klo 13.00

Pori, pääkirjaston seminaarihuone 1, Gallen-Kallelan katu 12, *Jumalanpalvelus* ja HPE pe 21.4. klo 15.00

Puumala, Härkösentie 3 B 12, *Jumalanpalvelus* ja HPE ke 15.3. klo 12.00

Ruokolahti, Niskapietiläntie 190, *Jumalanpalvelus ja* HPE ke 8.3. klo 12.00

Turku, Hurtinkatu 12 C 13, *Jumalanpalvelus* ja HPE la 18.3., 15.4. ja 20.5. klo 14.00

Tyrnävä (kotitilaisuus) HPE ma 1.3. klo 20.30

Vaasa, Vanhan Vaasan katu 8 A 7, *Jumalanpalvelus* ja HPE ma 24.4. klo 10.30

Muutoksista ja muiden paikkakuntien tilaisuuksista ilmoitamme verkkosivuilla www.luterilainen.com samoin tilaisuuksista muilla paikkakunnilla.

Pyhäkoulut
la 25.2. klo 15.00 Tampere kodissa (AR) su 19.3. klo 15.00 HML kodissa (IK) Pääsiäisleirillä Siitamassa (PH)

Pastori Marko Kailasmaa
puhelin 050 342 7448
Peltokuja 8, 08700 Lohja.
marko.kailasmaa@luterilainen.com

Pastori Markku Särelä
Saarenvainionkatu 3 B 12
33710 Tampere
puhelin 040 5200 579
markku.sarela@kolumbus.fi

www.luterilainen.com
www.pyhakoulu.fi

LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisällys:

Liiton veri, Martti Luther.....42
Jumala hallitsee ja ohjaa maailman tapahtumia, KP.....43
Ratkaisu, Vv.....45
Epäilevä Tuomas, Martti Luther.....46
Valvokaa Herranne paluuta! MK.....48
Kotimaani ompi taivas, AP (runo).....51
Jeesuksen kärsimys on tuonut lohdutuksen, MS.....52
"Ei ainoaltakaan sais´peittyä, miks' Karitsa on kuollut ristillä", RE.....56
Kuolema, elämän alku, GAA.....58
95 teesiä, MS (62 - 95) 60
Virsi 38.....63
Uskomalla terveeksi, Martti Luther.....64
Todistuksia ristin vaiheilta, MS.....66
Jumalallisesta viisaudesta, AAU.....67
Herramme Kristusen kärsiminen ja kuolema, VIS.....72
Profeetta Elia, KP.....74
Usko Kristukseen, Vv.....76
Ihmisiä Raamatussa eri tehtävissä tai rooleissa -ristikko, EV.....77
Tapahtumatietoja.....78
Toimintatietoja.....79
Kansi: Sinun edestäsi, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys 7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2023: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus:Vastaava toimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi .
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus:
seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Viestipaino, Tampere